

さがえる

เสียงลับตาย

มิจิโอะ ชูสุเกะ เขียน
อัครเศ ทองปัสโนว์ แปล

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

มีจิโอะ ชุสุเกะ เขียน
อิคารุ ทงปัสโนว์ แปล

จากใจสำนักพิมพ์

นิยายสืบสวนแปลเรื่องแรกของประเทศไทยที่ผสมผสานสื่อเสียง QR code เพื่อสืบค้นจนพบความจริงที่สะกิดคนฟังให้อึ้งไปชั่วขณะ พิสูจน์ความแหวกขนบจนเป็น talk of the town ทั่วญี่ปุ่นมาแล้ว

“เสียงสืบทาย” นิยายสืบสวนล้ำสมัยจาก มิจิโอะ ชูสุเกะ ที่จะพาคุณดำดิ่งสู่เรื่องราวทั้ง 5 ตอน ผ่านเสียงซึ่งเป็นกุญแจสำคัญในการเปิดเผยความลับ

เรื่องราวทั้ง 5 ตอน เต็มไปด้วยปริศนาท้าทายความคิด และตั้งคำถามตั้งแต่ต้นจนจบ จากเสียงในบทเพลงของเด็กสาวผู้ล่องล้นนำพาให้รู้ซึ่งถึงความเสียใจและการจากไป เสียงสนทนาที่ล้นสะท้อนอดีตของชายสองคนผู้มีความสัมพันธ์ลับซึ่งหลบซ่อนอยู่ในจิตใจ ไปจนถึงเสียงสุดท้ายในคดีฆาตกรรมสุดซับซ้อน เสียงเหล่านั้นจะเชื่อมโยงทุกอย่างและนำเรากลับพบความจริงที่คาดไม่ถึง

“เสียงสืบทาย” จะทำให้คุณได้รู้ว่าเสียงไม่ใช่แค่คลื่นที่สัมผัสได้ด้วยหู แต่ยังเป็นสะพานเชื่อมโยงคุณกับความลับที่รอการเปิดเผย ท้าทายทุกการตีความของคุณในขณะที่คุณสำรวจโลกของการสืบสวนและความลึกลับ

หนังสือเล่มนี้ไม่ได้แค่พาคุณไปสู่การไขปริศนา แต่ยังเปิดประสบการณ์ใหม่ผสมผสานระหว่างเสียงและตัวอักษร ครั้งแรกของวงการนวนิยายสืบสวน

สำนักพิมพ์ไดฟูกุ

จากใจนักแปล

“Kikoeru - เสียงสืบทาย” เป็นนิยายแนว Suspense ที่แตกต่างและโดดเด่นในแง่ที่ว่าการไขปริศนาซึ่งแฝงไว้ในเรื่องสั้น 5 เรื่องคือ เสียงปริศนา, ค่าของคน, เชม (จักจั่น), พยาธิขนม้า และหูของผู้วายชนม์ นั้นยากที่จะคาดเดาได้จากการอ่านวิเคราะห์เนื้อหาและการดำเนินเรื่องในหน้าหนังสือเพียงอย่างเดียว จำเป็นต้องใช้คลิปเสียงที่ผู้เขียนใส่ QR code ฟังพร้อมวิเคราะห์ร่วมไปด้วย จึงเห็นภาพที่สมบูรณ์ของเหตุการณ์ ซึ่งนำไปสู่การคลี่คลายปริศนาได้

เบาะแสที่อยู่ในคลิปวิดีโอ บ้างก็คาดเดาได้ไม่ยาก แต่บางคลิปต้องอาศัยการฟังลักษณะของเสียงพูดตัวละคร หรือความเข้าใจที่ตัวละครมีต่อเสียงที่ได้ยิน มาพิจารณาร่วมกับเนื้อหาและพฤติกรรมของตัวละครในเรื่อง จึงจะคาดเดาได้

แนวทางของนิยายเรื่องนี้ เหมือนการทดลองแนวทางใหม่ที่นำเสนอใจเป็นการนำเรื่องราวออกจากหน้าหนังสือไปสัมพันธ์กับสื่อรูปแบบอื่น ซึ่งจะให้ประสบการณ์การอ่านที่แตกต่างไป และยังเป็นการเปิดทางให้มีประเด็นใหม่ในการวิเคราะห์โต้แย้งกันมากขึ้นในชุมชนออนไลน์ของผู้รักนิยายสืบสวนสอบสวน ซึ่งช่วยเพิ่มมิติและรสชาติให้การอ่านนวนิยายยิ่งขึ้นกว่าที่จะอยู่ในหน้ากระดาษเพียงอย่างเดียว

คลิปวิดีโอแม้จะเป็นภาษาญี่ปุ่นตามต้นฉบับ แต่ทางสำนักพิมพ์ได้จัดทำซับไตเติลไว้ และการฟังเสียงต้นฉบับจะทำให้ผู้อ่านได้รับรสชาติเดิมอย่างเต็มที่

ในการแปลเรื่องสั้นทั้ง 5 เรื่อง ผู้อ่านจะสังเกตเห็นได้ว่าจำนวนการแปลจะแตกต่างกันไปเล็กน้อยในแต่ละเรื่อง ทั้งนี้เป็นเจตนาของผู้แปลที่ให้สำนวนภาษาของฉบับแปลใกล้เคียงกับบุคลิกและภาษาที่ตัวละครออก

ในแต่ละเรื่องใช้ให้มากที่สุด บางเรื่องใช้สำนวนแบบสละสลวย แต่บางเรื่องก็จะใช้สำนวนกระชากโหดฮาก ขณะที่บางเรื่องใช้สำนวนง่ายๆ แบบเด็ก ซึ่งการปรับเปลี่ยนสำนวนการแปลให้เข้ากับต้นฉบับ เป็นสิ่งที่ผู้แปลพยายามทำมาตลอดในการทำงานแปล โดยหวังว่าจะสื่อสารทั้งสารหลักและสารอารมณ์ในนวนิยายเรื่องที่แปลอยู่ให้กับท่านผู้อ่านได้อย่างใกล้เคียงความสมบูรณ์ที่สุด

นอกจากนี้ ฉบับแปลอาจมีถ้อยคำสำนวนภาษาไทยบางคำที่ผู้อ่านไม่คุ้นเคย ทั้งนี้เป็นเจตนาของผู้แปลที่เล็งเห็นว่าคลังคำของคนรุ่นใหม่ั้นลดน้อยลงไปมาก แม้แต่ในนวนิยายไทยยุคใหม่เองก็ตาม เนื่องจากโดยทั่วไปเราอ่านกันเฉพาะหนังสือตำราและการ์ตูน ซึ่งมีให้เฉพาะศัพท์วิชาการ และหากเป็นการ์ตูน ศัพท์สำนวนที่ใช้ก็มักเป็นบทพูดในชีวิตประจำวันที่อยู่ในช่องคำพูด จึงทำให้มีโอกาสน้อยลงที่จะได้รับศัพท์และสำนวน ตลอดจนรูปแบบประโยคเพื่อใช้ในการเขียนบรรยายหรือเขียนพรรณนา ซึ่งมีเฉพาะในการอ่านงานวรรณกรรม ในที่นี้ไม่ได้หมายถึงเฉพาะศัพท์ยากและอลังการ แต่รวมถึงศัพท์ทั่วไป หรือคำพ้องความหมายที่ใช้บรรยายเหตุการณ์ เรื่องราว หรือความรู้สึกได้อย่างตรงใจตามต้องการจะพลอยหายไปด้วย จึงพยายามแนะนำศัพท์และสำนวนเหล่านี้อีกครั้ง เพื่อสงวนรักษาไว้ในฐานะเครื่องมือทางภาษาที่ช่วยให้เราเขียนและอ่านงานเขียนเชิงสร้างสรรค์ได้อย่างใจต้องการ

ผู้แปลขอขอบคุณสำนักพิมพ์ไดฟูกุ ที่มอบความไว้วางใจให้แปลนวนิยายเรื่องนี้ หวังว่าผู้อ่านจะได้รับความสนุกสนานและประสบการณ์ใหม่ในการอ่านอย่างเต็มที่จากนวนิยายเรื่องนี้

ขอบคุณครับ
อิศเรศ ทองปัสโนว์

สารบัญ

ตอนที่ 1 เสี่ยงปรศนา	7
ตอนที่ 2 ค่ำของคน	36
ตอนที่ 3 เซมิ (จักจั่น)	66
ตอนที่ 4 พยาธิขนม้า	139
ตอนที่ 5 หูของผู้อ่ายชนม์	180

ตอนที่ 2

คำของคน

1

แค่จะเดินจากสถานีรถไฟไปยังตึกที่เป็นจุดหมาย คิดผิดถนัดที่เลือกเดินลัดสวนสาธารณะอุเอโนะ สองข้างทางมีเสื้อพลาสติกปูเต็มไปหมด มีพวกโง่เง่ามากมายกำลังชมดอกซากุระไปพลางสรวลเสเฮฮากันไปพลาง เพราะเจ้าพวกนี้แหละที่ทำให้ทางที่พอจะเดินได้ยิ่งแคบเสียยิ่งกว่าแคบหน้าซ้ำคนที่เดินไปตามทางที่แคบอยู่แล้วนั้นก็ไม่ว่าแล้วจะมีแต่เจ้าจิ้งพวกนี้อีกตามเคย พวกมันเดินไปตามทางที่คงมีแค่แสงกว้างที่จะเบียดแทรกไปได้ แล้วก็ไปหยุดยืนตรงโน้นตรงนี้ พลังก็เหวี่ยงหน้าดูดอกไม้กันไปบ้าง ถ่ายรูปกันไปบ้าง

ผมเดินซิกแซ็กไประหว่างพวกโง่เง่าพวกนี้ พลังนึกในใจว่าอยากจะหยุดเวลาได้อย่างในซีรีส์วิธีดีที่เคยเข้ามาจากร้านวิดีโอเสียจริงๆ พับฝ่าก่อนอื่นผมจะกระโดดถีบผิวเมียวัยกลางคนที่เดินเอ้อระเหยลอยชายอยู่ข้างหน้าให้เต็มรัก จากนั้นก็อัดพวกที่เดินอยู่ข้างหน้าให้ล้มระเนระนาดเป็นโดมิโน แล้วก็เดินเหยียบกลางหลังพวกมันให้ดังแปดๆ ไปเลย หรือไม่งั้นก็ขึ้นไปบนเสื้อพลาสติกที่ปูอยู่ทั้งด้านซ้ายด้านขวาของทางเดิน แล้วกระแทก

ข้าวกล่องของพวกเขาแบ่งที่ละกล่องๆ บางทีก็หยิบใส่กรอกหรือข้าวปั้นทะมาริ
ซูชิมาใส่ปากไปพลาง...แต่ก็ได้แต่คิด

“อ๊ะ ขอทางหน่อยนะครับ ขอโทษครับ”

ขณะที่เบียดลอดผ่านข้างๆ ผู้คนไป คำพูดทำนองนี้ก็หลุดออกมา
จากปากของผม ค้อมตัวทำหลังงุ้มๆ ตีสีหน้าพิณอบพิเทา แล้วก็ยิงหงุดหงิด
กับความใจเสาะเป็นปลาชิวของตัวเองอยู่เสมอ

ในที่สุดก็ไปถึงริมบึงชิโนะบาซึอิเคะจนได้ แต่ตรงนั้นก็มีคนอยู่กัน
เพียบ แถมนั้นยังมีแผงขายของเรียงกันเป็นตับ ที่หน้าแผงแต่ละแผงก็มี
คนเข้าคิวรอ จะมัวเครียดต่อไปก็ไม่ดีต่อสุขภาพร่างกาย ผมก็เลยล้วงบุรี
ออกมาจากกระเป๋าเสื้อแจ็กเก็ต กะว่าจะขอูดคลายอารมณ์เสียหน่อย

“ห้ามสูบบุหรี่ในสวนสาธารณะนะครับ”

ขณะจะจุดบุหรี่ เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยในเครื่องแบบก๊ว
เข้ามาหา จ้องตาเขม็งราวกับผมไปฆ่าใครตายนั่นแหละ อายุอานามของ
หมอนี่ก็น่าจะราวๆ สามสิบกระมัง ยังใช้ชีวิตมาไม่ถึงครึ่งของผมเสียด้วยซ้ำ
มีไอ้จิ้งที่ไม่รู้จักผู้หลักผู้ใหญ่เพิ่มขึ้นมาอีกราย

“อ๊ะ ขอโทษครับ สูบไม่ได้ใช่ไหมครับ”

“มีที่ให้สูบบุหรี่อยู่ทางโน้นนะครับ”

จุดที่เจ้าหน้าที่รปภ. ชี้มือไปนั้นไปอยู่เสียไกลลิบ ทำทางเจ้าตัวไม่ได้
บอกว่าจะให้ไปสูบตรงนั้น แต่คงอยากจะกำชับเรื่องห้ามสูบบุหรี่ในสวน
สาธารณะเสียมากกว่า เหมือนอยากจะบอกว่าโลกนี้นะมันเปลี่ยนไปแล้ว
จากสมัยที่คุณเคยใช้ชีวิตมา แต่น้ำหน้าไอ้คนที่มาทำงานเป็นรปภ. อยู่ใน
ที่แบบนี้ คงจะไม่ได้เรียนจบมหาวิทยาลัยหรอก หรือต่อให้จบ ก็คงเป็น
มหาวิทยาลัยระดับโหลยโท่ย พ่อแม่ยอมจ่ายค่าเทอมแพงๆ ให้ก็จริง

แต่เจ้าตัวไม่ตั้งใจเรียน ถือว่าตัวเองหน้าตาดีหน่อย เอาแต่เที่ยวเล่นบ๊อไป บ๊อมาแหวงๆ

“อ๊วยตายๆ ท่าทางไกลนาคูเลย ก็ไม่เป็นไรครับ ขอโทษด้วย ผมไม่รู้ว่าตรงนี้เขาห้ามสูบบุหรี่”

ผมเก็บบุหรี่กลับลงกระเป๋าสีเสื้อ แล้วก็เลยถือโอกาสล้วงสมาร์ตโฟน ราคาแสนถูกออกมาเช็กดูเวลา บ่ายโมงห้าสิบสามนาที อีกแค่เจ็ดนาที การสัมมนาจะเริ่ม อุตส่าห์จ่ายค่าเข้าร่วมฟังแพงๆ จะไปสายไม่ได้แม้แต่ วินาทีเดียว ไม่สิ ถ้าแค่วินาทีเดียวก็ยังพอว่า แต่ถ้าสายไปสักสิบหรือยี่สิบ วินาทีก็คงจะแย่ ถ้าเกิดช่วงเกริ่นมีการคุยเรื่องอะไรที่สำคัญๆ ไปละก็จะกลายเป็นว่าผู้เข้าร่วมสัมมนาคนอื่นๆ ก็จะชิงได้เปรียบกันพอดี

“จ้ะ ขอบคุณนะครับ”

ผมใช้ขาโก่งๆ พาตัวเองผละมาจากที่นั้นอย่างเนียนๆ ไม่ให้ใคร จับได้ว่ากำลังหนีหน้า เบียดแทรกผ่านระหว่างพวกที่เดินลอยหน้าลอยตา โง่ๆ มุ่งหน้าไปยังประตูสวนสาธารณะ แชนหรือให้ลกระแทกกับผู้คน ได้ยินเสียงจุปากอย่างฉุนเฉียวหลายครั้ง และในจังหวะนั้นผมก็จะย่นคอกโดยอัตโนมัติราวกับถูกใครบางคนดปุม หลุดเสียงบงบอกถึงความอับอาย ในความพลั้งพลาดของตัวเองออกมาจากลำคอ และยังทำแบบนั้นก็ยัง ไปปั่นเอาความหงุดหงิดและความโกรธเกรี้ยวของตัวเองขึ้นมา แต่พอหลุดจากสวนสาธารณะไปถึงตึกที่เป็นจุดหมายได้ในที่สุด จู่ๆ ก็เลิกแะแะกับ เรื่องนั้นไปเลยทันที

ประตูทางเข้าด้านหน้าอาคารสะท้อนแสงแดดระยิบระยับ ให้ความรู้สึกหรูหรา

ผมกระโจนเข้าไปหาสถานที่ซึ่งไม่ว่าจะยังงี้ก็ต้องนำไปสู่เรื่องดีๆ

อย่างแน่นอน ปรีไปหาลิปต์ด้วยความรู้สึกกลัวกับประสบความสำเร็จไปเรียบร้อยแล้ว ทำนองเดียวกับเวลาที่เข้าไปในร้านราเมนกำลังหิวๆ จู่ๆ ก็ารู้สึกกระปรี้กระเปร่าขึ้นมาดื้อๆ ทั้งๆ ที่ยังไม่ได้กินอะไรเลยเสียด้วยซ้ำ ผมกดปุ่มแรงจนแทบจะเป็นการกระแทก ปุ่มลิปต์นั้นจะกดแรงแค่ไหน ปุ่มก็ไม่ยุบ แคสว่างขึ้น แล้วลิปต์ก็มาถึงทันที พอไปถึงชั้นสี่ ทางเดินที่สะอาด กระจิบไม่มีฝุ่นเลยสักนิดก็ทอดยาวออกไปทั้งทางซ้ายและทางขวา ฟากหนึ่งของทางเดินมีประตูเรียงรายเป็นแถว หนึ่งในประตูละลานั้นมีป้ายตั้งที่ดูเก๋ๆ เหมือนป้ายหน้าภัตตาคารวางอยู่ บนป้ายมีแผ่นกระดาษปะไว้ด้วยสก็อตเทป

“14 นาฬิกาเป็นต้นไป ~ สัมมนาการบริหารเงินทุนพิชิตกำไร สำหรับคนวัย 65 ปีขึ้นไป”

ห้องนั้นเป็นรูปสี่เหลี่ยมค่อนข้างจะยาวเป็นสี่เหลี่ยมผืนผ้า มีโต๊ะประชุมอยู่หกตัว จัดวางในลักษณะคล้ายๆ ไพนก์ไผ่ของไพนก์กระจอก ผู้เข้าร่วมสัมมนามีทั้งหมดราวๆ สามสิบคน แก้วอัฟที่วางเรียงอยู่นั้นมีคนนั่งเต็มไปหมด ราวแปดสิบเปอร์เซ็นต์ และก็ไม่แปลกที่จะมีคนหัวเอิกและคนหัวหงอกอยู่เยอะ โชคดีที่ผมยังไม่ได้จัดอยู่ในสองประเภทนั้น ก็เลยจูงใจผมด้วยการเข้าไปนั่งแทรกระหว่างชายผมหงอกที่หัวเอิกกับชายผมหงอกหัวเอิกอีกคน ชายที่อยู่ซ้ายและขวาทำท่ากระเียบแก้วเพื่อเปิดทางให้ผมนั่ง แต่ก็แค่ลืลาไปอย่างนั้นแหละ ในความเป็นจริงแล้วไม่ได้ขยับแก้วแม้แต่เซนติเดียว เป็นพฤติกรรมตามตำราของคนญี่ปุ่นที่หวงแต่เรื่องวางฟอร์ม ทั้งคู่ต่างก็สวมถุงเท้าขอบย้วยๆ ซึ่งส่อให้เห็นถึงภูมิปัญญาของแต่ละคน

“ขอโทษด้วยนะครับ”

ผมเพิ่มพำขอโทษ เหลือบมองนาฬิกาบนผนัง ป้ายสองโมงตรงพอดี

ล้วงสมุดบันทึกแบบมีห่วงที่ซื้อจากร้านร้อยเยนกับปากกาถูกลิ้น

มองบลั๊กว่าที่ได้จากปู เป็นของขวัญที่ได้งานทำตั้งแต่เมื่อห้าสิบกว่าปีก่อน
ออกมาจากกระเป๋าสีเสื้อแจ็กเกต วางมันลงบนโต๊ะ

ในห้องเจียบกริบ ด้านหน้ามีไฟเดียวกับกระดานไวท์บอร์ด มีใคร
บางคนกระแอมขึ้น แล้วคนอื่นๆ ก็พลอยกระแอมตาม ผมก็ผลอกระแอม
ไปกับเขาด้วย พลังแอบเหลียวมองพวกตาแฉะรอบข้าง ไมสิ พอดูให้ดีๆ
ก็เจอลายแถมอยู่สองคนด้วย ท่าทางจะห่วงว่าเงินบำนาญหรือเงินบำนาญ
ของสามีจะไม่พออย่าได้กระมัง หรืออาจจะเป็นคนโสดที่ยากได้อำนาจ
เงินไปบำบัดความเปล่าเปลี่ยวก็เป็นได้ แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ อยากรจะให้
เจ้าพวกนี้ทุกคนเกิดเปลี่ยนใจขึ้นมาได้อ้อ หรือไม่ก็เกิดนึกขึ้นมาได้ว่ามีฐานะ
หรือต้องไปร่วมพิธีสวดศพแล้วไล่หัวไปเสียให้หมด ผมจะได้ฟังเขาบรรยาย
แบบตัวต่อตัวได้

ผู้หญิงวัยสาวคนหนึ่งปรากฏตัวขึ้นมา ทุกคนเงยหน้าขึ้น

หล่อนไว้ผมยาวสีน้ำตาล ทาเล็บเขียวป๊าวกับเอาแมลงทับมาวาง
เรียงๆ กัน ดูแล้วเหมือนจับสาวคาบาเรต์มาใส่สูท จะว่าไปผมก็ไม่เคยไป
เที่ยวคาบาเรต์หรอกนะ แค่ว่าเอาน่าจะคล้ายๆ แบบนี้แหละ ตัวผมอวบ
แต่น้ำหนักกลับใหญ่เบ้อเริ่มเพิ่มเป็นห้าเป็นหลังเสียจนเหมือนกับไปขอยืม
แค่นมมาจากผู้หญิงตัวใหญ่ๆ ที่รู้จักกันมาใช้นั่นแหละ หล่อนมายืนเหม่อ
เหวอๆ อยู่ข้างไฟเตียม แล้วก็พูดด้วยสำเนียงที่ออกจะไร้การศึกษาว่า
ขอบคุณที่กรุณามาร่วมประชุมกัน

“ท่านที่ไม่ได้ชำระค่าเข้าร่วมสัมมนาไว้ล่วงหน้าจะไม่สามารถเข้าร่วม
ฟังได้นะคะ ดังนั้นเราจึงขอเช็กก่อน ฉันจะเรียกชื่อตามลำดับ กรุณาขานรับ
ด้วยนะคะ”

คำว่า “ชำระ” หล่อนยังออกเสียงผิดเป็น “ชำระ” อาจจะแค่ถูกจ้าง
มาชั่วคราวเฉพาะกิจ แล้วก็อ่านตามที่มีคนยื่นโปยหรืออะไรสักอย่างให้

แต่หล่อนก็ไม่ได้เป็นผู้บรรยายเสียหน่อย แค่อ่านหนังสือผิวดินหน่อย ก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่ แล้วการขานรับเวลาที่ถูกระบุชื่อไล่ตามลำดับมันก็ไม่ต่างไปจากเด็กประถม

“คุณอาอิควะ มิคิโอะ”

“ครับ”

“คุณอิโนะอุเอะ ทัตสึยะ”

“ครับ”

หล่อนดูกระดาศเฮสี่มือไปพลางไล่อ่านชื่อไปพลาง ผู้เข้าร่วมสัมมนาต่างขานรับด้วยเสียงเบาๆ พอๆ กับเสียงกระซิบ

“คุณคามิยะ มาโกโตะ”

“ครับ”

“คุณมาคาวะ ชินจิ”

“ชินคาวะครับ”

ยายคนนี้โง่หรือเปล่า ทั้งๆ ที่กับบอกอยู่ว่ารายชื่อเรียงตามลำดับตัวอักษร เพิ่งอ่านชื่อที่ขึ้นต้นด้วยเสียง “ค” ไปหยกๆ แล้วจู่ๆ ชื่อที่เป็นเสียง “ม” จะมาไล่ตรงนี้ได้ยังไง แต่ขณะที่ผมคิดแบบนั้นอยู่ก็ถูกระบุชื่อก็เลยขานรับ หลังจากนั้นหล่อนก็อ่านชื่อผิวดินๆ ถูกๆ ไปอีกหลายครั้ง จนกระทั่งเช็คชื่อครบทุกคน

“ถ้านั้น ขอเชิญ อ. เทราคาโดะ โทรุ ได้เลยคะ”

อย่างน้อยหล่อนก็อุตส่าห์ออกเสียงชื่อผู้บรรยายได้ไม่ผิด จากนั้นหล่อนก็เดินลงสั่นรองเท้าส้นสูงตึงๆ ออกจากห้องไป คนที่เข้ามาแทนที่คือ “ที่ปรึกษาวางแผนทางการเงินชื่อดัง เทราคาโดะ โทรุ” ที่ถูกโฆษณาอยู่ในใบปลิว ดูด้วยสายตาแล้ววิน่าจะประมาณสี่สิบ เดินมาด้วยท่าที่

เป็นเอกลักษณ์ ไหลไม่ขยับอย่างกับสิ้นไถลมาบนพื้น สวมชุดสูทสีเทาเข้ม ผิดคล้าแดด เครื่องหน้าขัด ผมตัดสั้นให้ภาพลักษณ์ของชายชาตรี แขนตากรอบพลาสติกสีน้ำตาลอ่อน เลนส์เป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า ให้ความรู้สึกราวกับจิตใจสร้างภาพพจน์เป็นคนคงแก่เรียน แต่ก็จัดว่าเป็นหนุ่มหล่อได้กระมัง ผมเองสมัยหนุ่มๆ ก็หล่อเอากัน ระดับที่เนื้อหอมไม่เบาในหมู่สาวๆ ในที่ทำงาน แต่ตอนนี้ดูหน้าตัวเองที่ไร ยิ่งแก้ตัวก็ยิ่งน่าเกลียดลงไปทุกที จนแทบจะเลิกส่องกระจกที่อ่างล้างหน้าไปแล้ว และนี่ก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่แทบจะไม่ได้โกนหนวดโกนเครา ดีว่าเป็นคนโสดเลยไม่มีใครมาบ่นว่า

“การลงทุนก็คือการพนัน”

หลังจากแนะนำตัวสั้นๆ จู่ๆ เทราคาโตะ โทรุก็พูดคำนี้ออกมาดื้อๆ ผมถึงกับร้องเอ๋อยู่ในใจ ถ้าเป็นการพนัน ก็เท่ากับจะให้ผมพลาดซ้ำแบบเดิมๆ อีกนะสิ ก็เอาเงินที่เคยมีไปละลายกับม้าแข่งหรือปาจิงโกะไปก่อนแล้ว สิ่งที่จะพอจะเรียกว่าเป็นสินทรัพย์ได้ก็เหลือแต่ประกันสุขภาพแบบสะสมทรัพย์เท่านั้น รู้สึกผิดเสียจนเกือบจะฆ่าตัวตายไปทุกๆ เมื่ออาทิตย์ที่แล้วนี้เอง

“เพียงแค่ มันเป็นการพนันที่มีโอกาสชนะ”

โง่งอก นี่แหละสิ่งที่ผมกำลังมองหาอยู่

ในความเป็นจริงแล้ว ผมก็เชื่อว่าจะเป็นมือใหม่ไร้เดียงสาเรื่องการลงทุนทางการเงิน สมัยที่ยังเป็นคนทำงานอยู่ก็เคยเล่นหุ้นมามากมาย และบอกตามตรง ผมก็เคยพันกำไรมาไม่น้อย หุ้นแรกที่ซื้อนั้นเป็นหุ้นของบริษัทให้บริการอินเทอร์เน็ตชื่อ “วูเน็ต” ที่แนะนำอยู่ในนิตยสารผู้ชาย แล้วหุ้นนั้นก็โตขึ้น พอราคาสูงขึ้นสามเท่าตัวผมก็เทขาย หลังจากนั้นราคาหุ้นก็ร่วงลงทันที ในที่สุดบริษัทก็ล้มละลาย ผมดีใจกับความโชคดีของตัวเอง แต่ก็ดีใจได้ไม่นาน เพราะหุ้นตัวใหม่ที่ผมเอาเงินที่ได้มาไปทุ่มซื้อสุดตัวนั้น

ราคาลดลงเรื่อยๆ พรึบตาเดียวต้นทุนก็หายเหี้ยน แถมยังใกล้เวลาเกษียณ เข้ามาทุกที เลยเอาเงินเท่าที่มีทั้งหมดไปทุ่มซื้อหุ้นหวังจะพลิกสถานการณ์ ที่เดียวจบ หุ้นที่ว่ำนั้นเป็นหุ้นบริษัทการบิน แต่จู่ๆ บริษัทนั้นก็ธุรกิจล้มเหลว โดยไม่มีลางบอกเหตุล่วงหน้า ไปหุ้นกลายเป็นเศษกระดาษไปในชั่วพรึบตา

หลังจากเกษียณแล้ว ด้วยความอยากได้เงินใช้จ่ายๆ ก็เลยเริ่มไป สนามม้าบ้าง ไปร้านปาจิงโกะบ้าง จนเงินสะสมและเงินบำนาญหายเรียบ และตอนนั้นเองที่ไปปลิวสัมนานี้มาตลอดอยู่ในตู้ไปรษณีย์ที่อะพาร์ตเมนต์ ผมจึงตัวคำว่า “พิชิตกำไร” บนใบปลิวตาแทบจะไม่กะพรึบพลาจิด ในใจว่า การที่หุ้นของบริษัทต่างๆ ที่ผมซื้อต่อจาก “รูรูเน็ต” ราคาลดลงนั้น จะต้องมีส่วนเหตุอยู่ หรือบริษัทการบินที่บริหารงานผิดพลาดจนเสียเงิน ก้อนโตนั้นไซ้ว่าจะไม่มีลางบอกเหตุล่วงหน้า เพียงแต่ตัวผมไม่รู้เท่านั้นแหละ ถ้าเป็นมืออาชีพละก็จะต้องรู้ตัวก่อนได้อย่างแน่นอน การทำอะไรลงไปตาม อารมณ์ชั่ววูบนั้นไม่มีทางจะชนะได้ตั้งแต่ต้นแล้ว สิ่งที่ผมจำเป็นต้องมีก็คือ มืออาชีพที่เชื่อถือได้ “อาจารย์” ที่ทรงภูมิความรู้ เมื่อคิดได้เช่นนั้น ผมจึง ได้ยอมโอนจ่ายค่าสมัครราคาหมื่นเยนเพื่อเข้าฟังสัมมนานี้และถ่อมาถึงนี้

“ที่อเมริกานั้น ว่ากันว่าสิ่งจำเป็นที่จะทำให้คนเราประสบความสำเร็จ นั้นก็คือผู้เชี่ยวชาญสามคน คือ หมอ ทนายความ และ FP”

คำสุดท้ายทำเอาผมงงเต้กว่ามันคืออะไรกัน แต่ทราบคาโตะ โทรุ ก็เอาสองมือแตะที่หน้าอกแล้วเสริมว่า “ไฟแนนเชียล แพลนเนอร์ครับ” วิธีการพูดโดยโยนความงุนงงใส่ผู้ฟัง แล้วก็เฉลยในทันทีอย่างที่ก่อนหน้านี้ เขาก็ใช้ไปครั้งหนึ่งแล้วนั้น คงจะเป็นเทคนิคการพูดชนิดหนึ่งกระมัง

“การศึกษาการลงทุนด้วยตัวเองตั้งแต่บัดนี้หนึ่งนั้น กินเวลามากมาย มหาศาล ผมเองก็ต้องทุ่มเทเวลาไปไม่น้อย จึงมาเ็นอยู่ที่นี่ได้”

พูดด้วยเสียงดังฟังชัด พร้อมๆ กับเอ่ยคำว่า “ผม” ก็ตบที่หน้าอก และตอนที่พูดคำว่า “ที่นี่” ก็ชี้มือราวกับจะชี้มทะเลลงไปในพื้นที่

“จนกระทั่งบัดนี้ ผมก็ได้ให้คำปรึกษาแก่นักลงทุนต่างๆ ตลอดจนองค์กรต่างๆ ที่มิใช่สื่อเสียงมามากมาย แต่ทว่าหลังจากงานสัมมนาวันนี้ ผมจะทำหน้าที่เป็น FP ส่วนตัวให้กับทุกท่าน โดยเพียงแต่พวกคุณมอบหมายให้มืออาชีพทำหน้าที่บริหารเพื่อเพิ่มพูนเงินสะสม เงินเบี้ยเลี้ยง หรือเงินบำเหน็จที่พวกคุณมีอยู่ในขณะนี้”

คำพูดที่เปี่ยมไปด้วยความมั่นใจ ทำให้หลังจุ่มๆ ของผู้เข้าร่วมสัมมนาค่อยๆ พากันยืดตรง ผมเองก็รู้สึกตื่นเต้นระทึกขึ้นมาพร้อมกับถูกขัดด้วยแรงไปทั่วตัว แต่คำพูดถัดมาของเทรคาโดะ ไทรุทำให้ผมรู้สึก “?” ขึ้นมาอีกครั้ง และความรู้สึก “?” ในคราวนี้ แม้จะฟังคำพูดต่อไปก็ไม่ยอมจะหายไปง่าย

“ผมจะขอบริหารเงินต้นทุนของท่านอย่างรอบคอบ และผลกำไรที่ได้จะแจกจ่ายให้ทั้งหมด ซึ่งผมมั่นใจว่าจะสามารถจ่ายผลกำไรได้ถึง 20 เปอร์เซ็นต์ต่อปีได้อย่างแน่นอน ถ้าฝากเงินหนึ่งล้านเยน ก็จะได้กว่าสองแสนเยน หรือถ้าฝากสิบล้านเยน ก็จะได้กว่าสองล้านเยนครับ”

“เรื่องบบบบแบบนี้มีด้วยหรอ เก็บรวบรวมเงินจากผู้เข้าร่วม เอาไปลงทุนแล้วจ่ายคืนผลกำไรให้กับทุกคน แถมยังได้ดอกเบียร์รายปีกว่า 20 เปอร์เซ็นต์อีกต่างหาก”

“สำหรับวิธีการลงทุนนั้น หากรู้ไหลไปถึงภายนอกก็คงจะไม่เหมาะสม ขออภัยที่ผมไม่อาจจะเผยแพร่ละเอียดได้ แต่ถ้าให้พูดคร่าวๆ ก็คือเป็นการลงทุนที่มีการผสมผสานกันที่ค่อนข้างจะซับซ้อนทั้งในหุ้น FX และในคริปโต ฯลฯ นะครับ”

หรือว่านี่ – ไมล์ นี่มันไม่ใช่แค่ หรือว่า แล้ว

นี่มันตัมตุนกันทั้งนั้นเลยนี่หว่า หาทางหลอกคนสูงอายุที่ไม่รู้เรื่อง การลงทุนมารวมกัน ใช้คำพูดเปี่ยมความมั่นใจบวกกับศัพท์แสงภาษาอังกฤษเฉพาะทางเยอะๆ ปลุกเร้าอารมณ์ เพื่อหลอกลวงเอาเงินสะสมเงินบำเหน็จหรือเบี้ยผู้สูงอายุหรือเปล่า ผมขายตามองผู้เข้าร่วมสัมมนาที่อยู่รอบข้าง แต่ทุกคนพากันเลิกคิ้วจ้องมองไปยังโพเดียมเป็นตาเดียวกันราวกับว่ามีใครกำลังโชว์ภาพเสร็จสมบูรณ์ของหมู่บ้านในฝันให้ดูอยู่อย่างนั้นแหละ ดีไม่ดีอาจจะมีการเลือกคนที่น่าจะหลอกได้ง่ายๆ ตั้งแต่ตอนที่แจกใบปลิวแล้วกระมัง โดยเลือกคนแบบที่โง่แต่อยากจะนอนเตียง ด้วยการสังเกตจากลักษณะภายนอกของทำเลที่อยู่อาศัยก็เป็นได้

“สิ่งแรกที่ผมใคร่จะขอร้องต่อทุกท่านที่เข้าร่วมสัมมนา ก็คืออยากให้เชื่อมั่นในตัวผม”

พอพูดมาถึงตอนนี้ เทรคาโดะ ไทรก็ถอดแว่นออก ชะงิกออกมาค่อยๆ กวาดสายตามองผู้เข้าร่วมสัมมนาที่ละคนๆ ถ้าคิดดูง่ายๆ เจ้าหมอนี้ไม่ได้ใส่แว่นหรือถอดแว่นอย่างพวกผู้สูงวัยอย่างเราๆ ที่ถ้าอยากจะทำมองหน้าอีกฝ่ายให้ชัดๆ ก็ควรจะสวมแว่นเอาไว้ แต่ผมก็เข้าใจถึงสาเหตุได้ในทันที ดวงตาทั้งคู่ของเทรคาโดะ ไทร นั้นใสแจ้วราวกับดวงตาม้า พอถอดแว่นทรงเหลี่ยมออก ก็ยิ่งเน้นให้เห็นดวงตาชัดยิ่งขึ้น อ้อ นี่ก็คงเป็นเทคนิคอีกอย่างอีกละสิ ไม่ใช่แค่ใช้คำพูดชักจูง แต่ยังใช้รูปร่างหน้าตาหรือแว่นเพื่อพยายามจะเพิ่มความเชื่อมั่นให้ตัวเองยิ่งๆ ขึ้นไปอีก

“อ้อ...อาจารย์คะ”

หนึ่งในยายแก่ที่มากันแค่สองคน ยกมือขึ้นด้วยท่าทางเชิดๆ คล้ายกับพวกเด็กเก่งในห้องเรียน

“ฟังดูแล้วก็น่าสนใจมากเลยละค่ะ แต่มันจะได้ผลจริงๆ หรือคะ ฉันเองไม่รู้อะไรเกี่ยวกับการเพิ่มพูนเงินเลย ก็เลยออกจะกังวล...”

“ความล้มเหลวในการลงทุนนั้นมีแค่สาเหตุเดียวครับ”

เทรคาโดะ โทรุยก็นี่ชี้มือขวาดังขึ้น ยื่นมือออกมาวางกับคนโบราณ
ทำตอนที่อวดกัลยาณยา

“นั่นก็คือลงทุนอย่างไม่ต้องสงสัยครับ ถ้าฉันการลงทุนที่ถูกต้อง
คืออะไร มันก็คือการลงทุนด้วยวิธีการที่ถูกต้องตามกฎหมาย มีประสิทธิภาพ
ที่สุด และบรรลุเป้าประสงค์ พุดไปก็เหมือนกับบอกตัวเอง แต่เรื่องนี้นั้น
ผมเข้าใจอยู่แล้ว ดังนั้นในข้อนี้ขอให้สบายใจได้เลยครับ”

ถ้าลองใช้ความคิดสักหน่อยไม่ว่าใครก็น่าจะคิดออกว่าคำพูดนี้นั้น
ไม่ได้มีความหมายอะไรเลย แต่กระนั้นคุณยายที่ตั้งคำถามก็พยักหน้า
ราวกับโล่งใจ ไม่สิ ไม่ใช่แค่คุณยายเท่านั้น ผู้สูงอายุคนอื่นๆ ก็พากัน
พยักหน้าหงึกๆ ราวกับว่ามั่นใจในหัวข้อสำคัญไปแล้ว ดูเหมือนเจ้าพวกนี้
จะโง่ดัดดานขนานแท้จริงๆ เลย

“ในการลงทุน สิ่งแรกที่สำคัญก็คือข้อมูลที่ต้อง—”

ผมเฝ้ามองเทรคาโดะ โทรุพล้ำมน้ำไหลไฟดับต่อไป พลังก็อดนึก
สมเพศตัวเองไม่ได้ ทั้งๆ ที่เมื่อก่อนตัวเองก็เคยลงทุนเล่นหุ้นมาแท้ๆ แต่กลับ
เชื่อถือคำพูดที่ไม่มีทางเป็นไปได้อย่าง “กำไรแน่นอน” จนลงท้ายต้องถ่อ
มานั่งฟังนักต้มตุ๋นกระจอกๆ กรอกหูร่วมกับบรรดาตาๆ ยายๆ สมองกลวง
จนถึงที่ หนาซ้ายยังโอนเอนเข้าร่วมฟังกันโตไปให้ก่อนด้วย ความจริงควรจะ
นึกสังหรณ์ไม่ตั้งแต่เห็นชื่อผู้บรรยายที่พิมพ์ไว้ในใบปลิวแล้ว ชื่อ “โทรุ” นั้น
มันชวนให้ผมนึกถึงเรื่องราวในอดีตที่เปลี่ยนให้ผมกลายเป็นคนแบบนี้ไป

ใช่แล้ว เดิมทีผมไม่ใช่คนแบบนี้

ผมเคยเปี่ยมไปด้วยความมั่นใจ ใช้ชีวิตอย่างตรงไปตรงมาว่านี่

“การลงทุนก็คล้ายกับเกมกีฬา—”

กะว่าจะถอยตั้งแต่เนิ่นๆ เห็นทีจะดีกว่า ผมคว้าสมุดบันทึกและปากกา ลูกดินบนโต๊ะ สอดมันลงในกระเป๋าเสื้อแจ็กเก็ตพลางเหลือบมองทางออก จากห้อง จะไปหาตัวผู้หญิงที่เพิ่งจะผละไปเมื่อกี้แล้วขอให้คืนเงินที่โอน ไปให้มาดีไหม ไมสิ หล่อนไม่น่าจะมีอำนาจตัดสินใจอะไร ทำไปก็คงจะไม่มี ประโยชน์ ถ้านั่นก็รอให้สัมมนาเสร็จแล้วค่อยบุกเข้าไปหาอาจารย์เทรคาโดะ โทรุดีกว่า ทนนั่งฟังมันไปเสียบบๆ เก็บข้อมูลที่จะใช้ชักใช้ต้อนมันให้จนมุม ไปพลางๆ แล้วค่อยตะครุบตัวมันตอนที่ยบสัมมนาก็แล้วกัน

“ไม่มีทางอยู่แล้วที่มือใหม่จะเอาชนะมืออาชีพได้-”

หลังจากทวงเงินค่าร่วมสัมมนามาแล้วค่อยตั้งหลักใหม่ คิดหาวิธีอื่น ที่จะหาเงินก็พอ มันต้องมีวิธีดีๆ ให้หาเงินได้สักทีสิน่า

วิธีซึ่งแม้แต่คนไม่ใช่เซียนพนันอย่างผมก็มีสิทธิ์ทำได้

วิธีใหญ่เบิ้มๆ ที่มั่นใจว่าต้องได้ผล

...เดี๋ยวลี

ผมจับจ้องมองไปยังอีกฟากของโพเดียมอย่างระแวงไปตั้งแต่เมื่อไหร่ ก็ไม่ทันรู้

ลองจินตนาการภาพของ “ที่ปรึกษาวางแผนการเงินชื่อดัง เทรคาโดะ โทรุ” ให้หนุ่มขึ้นสักห้าปี สิบปี ยี่สิบปี... หรืออาจเป็นรูปธรรมกว่านั้น สักยี่สิบห้าปี ยึดผมที่ติดสันๆ ให้ยาวขึ้น กันคิ้วให้บางลง เปลี่ยนชุดสูทหรูหรา สีเทาเข้มไปเป็นเสื้อเบลเซอร์สีซีเปียมอสกรีน

พริบตานั่น ผมก็รู้สึกช็อกกราวกับถูกลูกโบว์ลิ่งกระแทกใส่หน้าอก อย่างจัง

หรือว่า

ไมสิ - แต่ชื่อมันเป็นคนละชื่อกัน

ผมล้วงสมาร์ตโฟนออกมาจากกระเป๋าเสื้อด้านใน แอบเปิดหน้าจอ
 เลิร์ชอินเทอร์เนตที่ได้โตะ ลองพิมพ์ชื่อ “เทรคาโดะ โทะรุ” ลงไปดู ไม่รู้ว่า
 เพราะมันแค่ไปดึงเอาบัญชีโซเชียลหรือชื่อของคนที่มีนามสกุลน่าจะเหมือนๆ
 กันหรือเปล่า จึงได้มีแต่รูปถ่ายของวงตลกสามใบเถา ตะโจคลับโผล่ขึ้นมา
 แต่พอพิมพ์คำว่า “ที่ปรึกษาด้านการเงิน” เพิ่มเข้าไปดู – นี่ไงละ เจอแล้ว
 มีภาพถ่ายใบหน้าของชายที่กำลังพูดจ้ออยู่ต่อหน้าขึ้นมาหลายรูปด้วยกัน
 รวมถึงบล็อกของใครบางคนด้วย เพียงแค่ประโยคหัวเรื่องของบล็อกนั้น
 ก็แสดงผลของสิ่งที่ผมกำลังค้นหาอยู่ขึ้นมาเลย ข้อความตรงนั้นปรากฏ
 เด่นว่า “นักต้มตุ๋นชัดๆ” แต่ตอนนี้ไม่ใช่เวลาจะมาอ่านรายละเอียดเรื่องนั้น
 แถมตอนนี้ผมรู้เช่นเห็นชาติแล้วว่า การสัมภาษณ์มันเป็นการต้มตุ๋นกัน
 ผมก็เลยพิมพ์คำว่า “ประวัติ” เพิ่มเข้าไปในช่องค้นหา

และแค่เสกดูคร่าวๆ ก็รู้ถึงข้อมูลดังต่อไปนี้

เกิดเมื่อปี 1980 หลังจากเรียนจบคณะบริหารธุรกิจจากมหาวิทยาลัย
 เคยก็เข้าทำงานที่บริษัท “เทรคาโดะ คอนซัลติงจำกัด” หลังจากนั้น
 ก็แต่งงานกับบุตรสาวของประธานบริษัท หลังจากบริษัทนั้นปิดกิจการ
 ในปี 2019 ก็ออกมาทำงานอิสระในฐานะที่ปรึกษาด้านการเงิน พ่อของเขานั้น
 เป็นทั้งผู้ก่อตั้งและประธานบริหารของบริษัทให้บริการอินเทอร์เน็ตชื่อ
 “รุรุเน็ต” ซึ่งล้มละลายไปในปี 1999 มีชื่อว่า คาตาโนะ ยาฮีโอะ

ไม่ผิดแน่

เทรคาโดะ โทะรุ นั้นเป็นคนคนเดียวกับคาตาโนะ โทะรุ ที่เคยเรียน
 โรงเรียนมัธยมปลายเอกชนโทโยในเขตจูโอ เมื่อเจ้าตัวเกิดปี 1980 ก็เท่ากับว่า
 ตอนนี้อายุ 42 ปี และหากเขาอายุ 17 ปีเมื่อ 25 ปีก่อน คำนวณแล้วมัน
 ก็ลงตัวเป๊ะ สาเหตุที่เปลี่ยนนามสกุลเป็นเทรคาโดะ ก็คงเพราะแต่งงาน
 เป็นเขยเข้าบ้านกับคุณหนูลูกสาวของประธานบริษัทที่ชื่อ “เทรคาโดะ

คอนซัลติงจำกัด” นั่นเอง

เมื่อ 25 ปีก่อน - ในพื้นที่ฮารุมิแอสเรีย เขตจูกู ซึ่งตอนนั้นยังไม่ได้พัฒนาเท่าเทียมกับสมัยนี้

เกิดคดีฆาตกรรมครูสตรีขึ้นภายในห้องพักของอะพาร์ตเมนต์แห่งหนึ่ง และปัจจุบันคนร้ายก็ยังไม่ถูกจับกุม

ผมยังจำได้ดีราวกับตอกตรึงไว้ในสมอง ในคืนเกิดเหตุ ผมเห็นด้วยตาตัวเองตอนที่คาตาโนะ โทรุออกมาจากห้องของครูสตรีผู้ตาย เห็นลูกชายของประธานบริษัท “รุรุเน็ต” ที่ผมถือหุ่นอยู่มากโขในตอนนั้น แอบเล็ดลอดสายตาผู้คนออกมาจากห้องๆ นั้น

บางสิ่งทีคล้ายกับดอกไม้ไฟปะทุที่ยิบอย่างไร้เสียงอยู่เบื้องหลังดวงตาจนต้องกะพริบตาปริบๆ เทราคาวะ โทรุที่ยืนอยู่หลังโพเดียมยังคงสาธยายอยู่ แต่ไม่ได้เข้าหูผมอีกต่อไป ผมร้อนผ่าวไปทั้งตัว เกิดความรู้สึกปวดจี้นมาอย่างรุนแรง กระเพาะปัสสาวะเต้นป๊อปตุ๊บๆ อย่างกับว่าได้กลายเป็นหัวใจไปแล้ว ผมพิมพ์ลงไปในสมาร์ตโฟนที่อยู่ใต้โต๊ะ ใช้นิ้วที่ขึ้นเหี่ยวด้วยความตื่นเต้นพิมพ์ผิดๆ ถูกๆ กว่าที่จะพิมพ์ศัพท์แค่เพียงสามคำลงไปในช่องค้นหาได้ก็กินเวลาไปพักใหญ่

“คดีฆาตกรรม อายุความถึงเมื่อไหร่”

ขณะที่จ้องรอผลการค้นหา ผมก็ยังปวดจี้นหนักเป็นทวีคูณ ตอนที่เทราคาโตะ โทรุประกาศว่าให้พักสืบหาที่ ผมก็แทบจะอั้นไม่ไหว เผลออ้วกออกจากห้องก่อนใครๆ

วีนึนๆ เข้าไปยังห้องสุขาที่อยู่สุดทางเดิน รีบไปยืนหน้าโถปัสสาวะ แต่รู้กันขมิบเกร็งเสียจนฉี่ไม่ออก ขณะที่กำลังหันรีหันขวางอยู่ ผู้ร่วมสัมมนาคนอื่น ๆ ก็ทยอยกันเข้ามา ขนบซ้ายขวาของผมแล้วก็เริ่มใช้โถปัสสาวะ

และก็มีคนที่เข้าห้องกันที่มีอยู่ห้องเดียวด้านหลัง ะหว่างนั้น เพลงซิมโฟนี “From the New World – จากโลกใหม่” ที่ฟังดูผิดที่ผิดทางก็ดังออกมาจาก ลำโพงที่อยู่บนเพดาน ทั้งๆ ที่กระเพาะปัสสาวะผมแทบจะระเบิด แต่กลับ จึไม่ออกเลยสักหยด แต่ก็ยังกลัวว่าถ้าขึ้นผลจากโถปัสสาวะไป ก็เสี่ยง ที่จะจรัลออกมาเลยตอนนั้นก็ได้ ะหว่างที่ยังไม่กล้าขยับเขยื้อน ชายที่ยืน อยู่ทั้งซ้ายและขวาก็เสร็จธุระพากันออกไป แล้วก็ไม่มีใครบางคนเข้ามาใช้ โถปัสสาวะอันที่อยู่ใกล้ประตูทางเข้าที่สุด ซึ่งเว้นห่างจากผมไปหนึ่งโถ ภาพเงาคนที่เห็นด้วยหางตานั้นสวมชุดสูทอยู่ ใจจะแวงว่าหรือว่าจะใช่ พอห์นหน้าไปดุกี้ – ไซเทรคาโดะจริงๆ ด้วย

ก้นของผมยิ่งเพิ่มแรงขมิบเป็นเท่าตัว ท่อปัสสาวะถูกปิดตาย ได้ยิน เสียงชักโครกดังออกมาจากห้องน้ำเดียวที่อยู่ข้างหลัง แล้วใครบางคน ก็ออกจากสุขาไป เหลือแค่ผมกับเทรคาโดะเพียงสองคน ฝ่ายนั้นก็ไม่ยอม ผละจากโถปัสสาวะง่ายๆ หรือว่าจะเป็นนี้ว แต่ดูจากเสี้ยวหน้าแล้วก็ยัง ยิ้มแย้มเป็นธรรมชาติอย่างไม่น่าท้อร้อนใจ ผมแอบดูเสี้ยวหน้านั้นพลาง แอบสุดลมหายใจเข้าลึกๆ หนึ่งครั้ง สองครั้ง แล้วก็สูดเพื่อความแน่ใจอีกครั้ง

“นี่...อาจารย์”

เป็นเสี้ยววินาทีแห่งการตัดสินใจที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิตของผม

“ผมรู้ความลับของคุณนา สนใจไหมล่ะครับ”

เทรคาโดะเหลียวหน้ามามาหาผม เราสบตากันโดยมีโถปัสสาวะ อันเดียวคั่นกลาง

“เรื่องสมัยที่คุณยังอยู่โรงเรียนมัธยมโทโยนะ”

พร้อมๆ กับคำพูด สีหน้าของเทรคาโดะก็เปลี่ยนไปโดยฉับพลัน รอยยิ้มหายวับไปทันที แกรมยังตึงเปรี๊ยะไปทั้งหน้าราวกับผิวหนังถูกตึงรั้ง ขึ้นอย่างแรงจากตรงขมิบ

“ชอบอกเอาไว้ก่อน การจำกัดอายุคือความของคดีฆาตกรรมนั้น ถูกยกเลิกไปแล้วในปี 2010 คดีนั้นเกิดขึ้นเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ปี 1997 ตอนนี้เป็นเดือนเมษายน ปี 2022 ถ้าหักลบกันก็ผ่านมาแล้ว 25 ปี กับ 2 เดือน อาจารย์เก่งเรื่องคำนวณไม่ใช่หรอครับ”

ใบหน้าของเทราคาโตะยังคงเกร็งเขม็ง พยายามจะฝืนยกมูปากขึ้น บ่นยืม แต่พอผมยืมกลับไปให้ รอยยิ้มนั้นก็หายวับไปทันทีราวกับเวทมนตร์

“ถ้าเป็นสมัยก่อน คดีฆาตกรรมจะมีอายุความแค่ 25 ปี ดังนั้น คนร้ายที่ก่อคดีก็จะพ้นโทษตั้งแต่เมื่อสองเดือนก่อน แต่น่าเสียดายเพราะ เมื่อมีการแก้กฎหมาย ก็เลยไม่ได้เป็นแบบนี้ไปอีกต่อไป”

“ความรู้เรื่องนี้นั้นผมมีมาตั้งแต่แรกแล้ว แต่ที่แอบเช็กดูอีกทีที่ได้โต๊ะ เมื่อคืนนั้นก็เพราะอยากรู้อยากจะเช็กให้มั่นใจว่าความรู้ไม่ได้คลาดเคลื่อนเท่านั้น ตอนที่มีการล้มเลิกการกำหนดอายุความคดีฆาตกรรมนั้น ก็ถูกนำไปบังคับใช้ ย้อนหลังกับคดีที่เกิดขึ้นในอดีตด้วย”

“คุณต้องการจะพูดอะไรกันแน่ครับ ผมไม่เห็นจะรู้เรื่องเลย”

ผมลดเสียงลงแค่พอได้ยินกันสองคน

“ก็คดีที่ครูสตรีถูกทุบตีจนตายในบ้านของตัวเองนี่สิครับ”

ฝ่ายตรงกันข้ามก็ลดเสียงของตัวเองลงเช่นกัน

“ผม...ไม่รู้เรื่องคดีอะไรที่ว่ามันเสียหน่อย”

“ผมนะ บังเอิญไปเห็นเข้านะครับ ในคืนที่เกิดเหตุ เห็นว่าคุณออกมาจากห้องนั้น แต่ผมกลัวจะพลอยติดหางเลขไปด้วย ตอนนั้นก็เลยไม่ได้บอก กับตำรวจไป...เอ่ อย่าบอกนะว่าคุณเป็นคนฆ่านะ?”

“พูดอะไรผมไม่เห็นจะรู้เรื่อง-”

“ผมก็แค่อยากจะขอเงินใช้บ้างนะครับ”

เทราคาโดะ โทรุเบิกตาโต ทำปากแหลม จนหน้าตาดูอย่างกับ ตึกแต่น้ำข้าว เสียงเพลง “From the New World” ที่ดังมาจากเพดาน ยังคงเล่นต่อไป เสียงกลองใหญ่กระหน่ำก็ก้องเหมือนกำลังจะเข้าสู่ช่วง โคลแม็กซ์ ไวโอลินสีก็กระชั้น

“ก่อนอื่นก็ขอสลักลานเย็น”

เสียงเพลงที่ดังมาจากเพดานยิ่งทวีความดุเดือด หลังจากเสียงโหม ประโคม จ้าง! จ้าง! จ้าง!... จนออกจะซ้ำซาก แล้วเสียงเครื่องดนตรีสรวด์ ชนิดก็ส่งท้าย จ้าง! ดังสนั่นส่งท้าย แล้วก็เงียบสนิทไปในทันที แม่เจ้า ตัวคงจะไม่ได้รอจังหวะนี้อยู่ เทราคาโดะก็รู้ดชิบขึ้น ถอยหลังออกมาช้าๆ เซนเซอร์ที่เฝ้าจับการเคลื่อนไหว แล้วก็ปล่อยน้ำออกมาล้างชำระโก

เขาหันตัวไปยังประตูทางออกสุภาพลางพูดเบาๆ รวากับรำพึงกับตัวเอง

“ตอนที่จบการสัมมนาแล้ว...กรุณาไปรอที่ใต้ตึกนะครับ”

พร้อมๆ กับที่เทราคาโดะออกประตูห้องสุภาพไป ฉีของผมที่อันมา จนกระทั่งบัดนี้ จู่ๆ ก็พุ่งปรี๊ดออกมาดี๊ๆ แถมยังไม่ยอมหยุดง่ายๆ เสียด้วย

2

เมื่อ 25 ปีก่อน ผมอาศัยอยู่ในแมนชั่นที่ฮารุมิ เขตจูโอ แม้จะเป็น ช่วงก่อนที่พื้นที่แถวนั้นจะถูกพัฒนาอย่างจริงจัง แต่ก็ส่วแววมาก่อนหน้านั้น แล้ว ค่าเช่าห้องก็แพงเอาการ แต่ที่ยังพักอาศัยอยู่ในที่นั่นได้ก็เพราะ นอกจากเงินเดือนแล้วผมยังทำเงินจากหุ้นได้ด้วย ห้องผมอยู่บนชั้น 10

ของอาคาร 12 ชั้น มองจากหน้าต่างที่หันไปทางระเบียงจะเห็นอ่าวโตเกียว
ที่สะท้อนแสงระยิบระยับ

ตอนนั้นเป็นต้นเดือนกุมภาพันธ์ เวลากำลังจะหนึ่งทุ่ม ผมเอาเสื้อผ้าใส่
แล้วที่เก็บไว้รอซักยัดใส่ถุงกระดาษ มุ่งหน้าไปยังร้านซักผ้าหยอดเหรียญ
ที่อยู่ห่างจากเขตที่พักอาศัยไปหน่อย แล้วก็เห็นรถสามคันจอดกันอยู่ที่ปาก
ตรงกันข้ามของถนนในซอย ตรงห้องมุมของอะพาร์ตเมนต์ที่ชั้นหนึ่งมีผ้า
พลาสติกสีน้ำเงินกันเอาไว้ ผมเอาเสื้อผ้าในถุงโยนเข้าเครื่องซักผ้า เเทง
ซักฟอกใส่แล้วกดสวิตช์ พลังเหม่อมองแสงแฟลชที่วาบขึ้นมาเป็นระยะๆ
จากอีกฟากของผ้าพลาสติกสีน้ำเงิน และเจ้าหน้าที่ชายในชุดสีน้ำเงินอย่าง
ที่เห็นในละครทีวีเดินเข้าเดินออก

ระหว่างนั้น พวกที่น่าจะเป็นทีมข่าวก็มารวมตัวกัน แสงไฟแฟลช
ยิ่งเพิ่มปริมาณเป็นสองเท่า ในที่สุดก็มีชายคนหนึ่งไถ่ล้อออกมาจากด้านใน
ของผืนพลาสติกกัน ชายคนนั้นตอบคำถามของพวกนักข่าวแบบขอไปที
แล้วออกวิ่งเหยาะๆ ข้ามถนนมายังร้านซักผ้าหยอดเหรียญ

- คุณมาซักผ้าที่นี่ประจำเลยหรือเปล่าครับ

เขายกตราตำรวจให้ดูพลาถามผม เป็นตำรวจสายสืบวัยชรา สวมเสื้อ
แจ็กเก็ตหนังเยินๆ ท่าทางออกจะวางฟอร์มเกินไปหน่อย

- ไม่ถึงกับประจำหรอกครับ แค่มามีบางครั้งบางคราว
- แล้วเมื่อวานล่ะ
- เปล่า เมื่อวานผมไม่ได้มาครับ

ที่จริงแล้วผมโกหก แต่นายตำรวจก็ไม่มีที่ท่าสงสัยอะไร ดีหน้าบูดๆ
ออกประตูอัตโนมัติไป คงจะไปหาคนสอบถามต่อกระมัง

พอซักเสื้อผ้าและปั่นแห้งเสร็จ ผมก็กลับมาที่แมนชั่น เปิดทีวีดู ก็เห็น

พิธีกรใช้ผมทรงสี่เหลี่ยมคางหมูว่ากำลังอ่านข่าวฆาตกรรมอยู่ เนื้อหาข่าวคือมีผู้หญิงถูกทุบตีจนเสียชีวิตในห้องพักแห่งหนึ่งในอะพาร์ตเมนต์ในเขตจูลิโอ และภาพที่ปรากฏในทีวีก็คืออะพาร์ตเมนต์แห่งนั่นเอง ผู้เสียชีวิตคือโทมิซาวะ มิกะ (อายุ 32 ปี) เป็นอาจารย์สอนภาษาอังกฤษที่โรงเรียนมัธยมปลายเอกชนไทยio กว่าจะมีคนมาพบศพเวลาก็ผ่านไปหนึ่งวันแล้ว

ผมจ้องมองดูข่าวไปพลาง ย้อนคิดสะระตะถึงภาพที่เห็นเมื่อคืนก่อนไปพลาง

ขณะที่ผมอยู่ในร้านซักผ้าหยอดเหรียญที่ไม่มีคน ก็มองเห็นว่าตรงอะพาร์ตเมนต์ค่าเช่าถูกๆ ที่อยู่อีกฟากของหน้าต่าง มีคนผลุบออกมาจากประตูที่อยู่ห้องขวาสุดของชั้นหนึ่งอย่างว่องไวราวกับจะหลบเสียงสายตาค้นมือทั้งสองข้างสวมถุงมือ สวมเสื้อดัดเฟล็คโค้ทสีดำคลุมร่าง แม้แสงสว่างตรงทางเดินด้านนอกจะมีดสลัว แต่ก็มองเห็นว่าเจ้าตัวสวมชุดนักเรียนมัธยมปลายโรงเรียนไทยioอยู่ได้เสื้อดัดเฟล็คโค้ท เขาสอดสายสายตาผ่านเส้นผมด้านหน้ายาวๆ มองรอบข้าง แล้วเร่งฝีเท้าเดินไปทางด้านขวามือหายลับไปในทันที แต่ในช่วงเวลาไม่กี่วินาทีนั้น ผมก็แน่ใจว่าเขาเป็นใคร ลูกชายของประธานบริษัท “รุจันต์” ที่ผมทุ่มเงินหลายล้านเยนซื้อหุ้นเอาไว้ และเจ้าตัวยังเคยออกทีวีรายการสัมภาษณ์พิเศษครอบครัวคนรวยทั่วประเทศด้วยนั่นเอง

คืนนั้นลงหนังสือพิมพ์ฉบับวันต่อมา และผ่านไปราวๆ หนึ่งสัปดาห์ก็ยิ่งลงเป็นคอลัมน์พิเศษในนิตยสารรายสัปดาห์ชื่อดัง โดยให้รายละเอียดเพิ่มเติมหลายๆ อย่าง ทั้งเรื่องอาวุธที่ใช้ในการทุบตีสังหารเหยื่อนั้น เป็นฮีตเตอร์แบบพัดลมที่อยู่ในห้อง เรื่องที่ไม่พบรอยลายนิ้วมือในห้องเลยโดยคนร้ายน่าจะเช็ดลบลายนิ้วมือไปหมดแล้ว เรื่องที่ในตอนนั้นก็ยังไม่อาจระบุตัวผู้ต้องสงสัยได้ รวมถึงเรื่องที่อาจารย์สอนคณิตศาสตร์ชื่อนาย S ที่เคยคบหากับผู้เสียชีวิตครั้งที่ยังมีชีวิตอยู่ ถูกตำรวจเรียกตัวไปสอบปากคำ

หลายต่อหลายครั้ง แต่ก็ยังเป็นเพียงแค่การขอข้อมูลเพิ่มเติม – อย่างไรก็ดี สิ่งที่คอลัมน์พิเศษนั้นดึงดูดความสนใจจากสาธารณชนมากที่สุดก็คงจะเป็นข่าวลือที่เกี่ยวข้องกับเหยื่อฆาตกรรม

ตามคอลัมน์นั้น ผู้ผู้อาศัยแถบนั้นหลายคนพบเห็นชายหนุ่มสวมเครื่องแบบนักเรียนโรงเรียนมัธยมโทโยเข้าๆ ออกๆ ห้อง นอกจากนั้นผู้ที่อาศัยอยู่ในอะพาร์ตเมนต์เดียวกันยังเคยได้ยิน “เสียงคล้ายๆ กับผู้หญิงร้องครวญคราง” ดังออกมาจากห้องของหล่อน และหลังจากนั้นราวหนึ่งชั่วโมง ก็มีคนที่ดูคล้ายกับนักเรียนชายของโรงเรียนมัธยมโทโยออกมาทางประตูหน้าห้อง จากพฤติกรรมเหล่านี้ ทำให้มีเสียงร่ำลือจากรอบข้างตั้งแต่ก่อนหน้านี้นี้แล้วว่าโทมิซาวะ มิกะแอบมีความสัมพันธ์เชิงชู้สาวกับเด็กนักเรียนของโรงเรียนตัวเองหรือเปล่า

ผมเองอ่านคอลัมน์นี้ไปพลางก็ห้วงราคาหุ้นของบริษัท “รุรุเน็ต” ขึ้นมาจนจับจิต ถ้าเกิดชื่อของคาตาโนะ โทรุไปโผล่ในข่าวไม่ว่าจะในลักษณะใดก็ตาม ก็อาจจะกระทบต่อราคาหุ้น ก่อนที่เหตุการณ์จะเป็นไปแบบนั้น จะชิงขายหุ้นเสียก่อนจะดีไหม แต่ทว่าราคาหุ้นของบริษัท “รุรุเน็ต” ก็ยังคงพุ่งสูงขึ้นเรื่อยๆ หรือว่าควรจะเก็บไว้ก่อนไม่ขายดี

มาคิดดูในตอนนี้นี้แล้ว ผมคงจะสติสตั้งเพี้ยนไปแล้ว

ในสัปดาห์ต่อๆ มา นิตยสารฉบับนั้นก็ยังคงข่าวคดีนี้ต่อ ผมอ่านคอลัมน์ข่าวไปพลาง อธิษฐานขออย่าให้ชื่อของคาตาโนะ โทรุโผล่ขึ้นมาและระหว่างที่ทำเช่นนั้นอยู่ ราคาหุ้นของ “รุรุเน็ต” ก็ยังขึ้นเอาๆ แต่สุดท้ายทั้งตำรวจและนิตยสารก็ไม่สามารถจะสาวไปถึงตัวตนของคาตาโนะ โทรุได้ ตัวตนของเขายังไม่ได้โผล่ออกมา และคดีฆาตกรรมก็ผ่านไปหลายเดือนโดยไม่สามารถคลี่คลายได้ และระหว่างที่ผมแอบโล่งใจอยู่นั้น วันเวลาก็ได้ผันผ่านไป ปีถัดมาก็ผ่านไปโดยไร้เรื่องราว แต่ในปีต่อมา

จู่ๆ ราคาหุ้นของ “รูรูเน็ต” ก็แสดงท่าทีเหมือนกับจะชนเพดาน ซึ่งสาเหตุ
 คงมาจากผลประกอบการที่หยุดชะงัก แต่ในตอนนั้นราคาหุ้นก็สูงเป็น
 สามเท่าของราคาตอนที่ผมซื้อมาแล้ว ทั้งยังถูกผลักดันด้วยสังหรณ์ร่ำ
 ผมก็เลยเทขายหุ้นที่มีเปลี่ยนเป็นเงินสดทั้งหมด และก็น่าตระหนกที่หลัง
 จากนั้นราคาหุ้นของ “รูรูเน็ต” ก็ดิ่งฮวบลงท่าเดียว และในที่สุดบริษัทก็
 ล้มละลาย

มาคิดดูอีกที ถ้าเลิกเล่นหุ้นเสียตั้งแต่ตอนนั้นก็คงจะดีหรอก
 ในหัวเวลานั้น ผมคิดว่าตัวเองได้ชัยชนะในทุกสิ่งแล้ว

แต่ผมกลับหลงระเริง ใช้สัญญาขาดทุนที่ไม่เคยมีกับเขา ลงทุนในหุ้น
 ไปเรื่อย ๆ สุดท้ายก็สูญเงินไปเกือบทั้งหมด หลังจากเกษียณอายุผมก็ยังบ้า
 ดีเด็ดเอาเงินไปละลายกับม้าแข่งและปาจิงโกะ ใจก็คิดว่าชีวิตเราก็คงจะ
 จบสิ้นไปในลักษณะนี้กระมัง

เคยคิดเช่นนั้น - จนกระทั่งถึงวันนี้

3

“ไว้ยยยยย” ผมซุกหน้าลงกับหมอนตะโกนลั่นบ้าน รีดอากาศ
 ในปอดออกมาจนถึงขีดสุด เหยตัวขึ้นมาสูดลมหายใจเข้าไปเฮือกใหญ่ ซาดิก
 ไปทั้งตัว ลึกๆ ลงไปในช่องหูลั่นจริงๆ ขณะคลานสี่ขาอยู่บนเบาะนอนที่ปูทั้งไว้
 ในอะพาร์ตเมนต์ของตัวเอง ทำแบบนี้มาหลายต่อหลายรอบแล้ว ตั้งแต่
 กลับมาถึงห้องหลังจากคุ้ยตกลงกันได้กับเทรคาโดะที่ได้ตีกลแล้ว ทั้งๆ ที่
 ถึงเวลาฉายการ์ตูนเรื่องคุณซาซาเอะแล้ว

ล้านเยน

ไม่สิ ล้านเยน แรก ต่างหาก

เลือดที่พลุ่งพล่านเล่นเวียนไปทั่วร่างตามจังหวะการสูบฉีดจนได้ยินเสียงอย่างชัดเจน แม้ผมจะพยายามกำชับกับตัวเองว่าอย่าใจร้อน ตั้งสติไว้แต่ร่างกายก็ไม่วอมเชื้อฟัง ไบหน้าผมชะงักเข้าไปหาหมอนเองอีกครั้ง แล้วพอใกล้จะถึงก็สุดลมหายใจเข้าจนสุดปอด กระแทกปากและจุมูกกดแนบกับหมอน แหกปากร้อง ้วยยยยยย ลงไปในหมอน แล้วหนนี้ก็เผลอตักัดหมอนจนสุดแรงเกิด ผงกตัวขึ้นอย่างแรง สะบัดหัวไปมาเหวี่ยงหมอนไปทางซ้ายทางขวาราวกับเป็นเหยื่อที่ถูกสัตว์ร้ายขย้ำ พรึบตาที่อ้าปากหมอนก็กระเด็นหวือไปชนผนัง

- ตอนที่จะจบการสัมภาษณ์แล้ว...กรุณาไปรอที่ได้ตึกนะครับ

หลังจากนั้น เทราคาโดะ โทรุก็ปรากฏตัวขึ้นคนเดียวที่ประตูทางเข้าตึกด้านหน้าที่ผมรออยู่ ไม่แม้แต่จะมองหน้าผม หันไปหาดวงตะวัน ไบหน้าที่อาบแสงตะวันนั้นดูอ่อนเยาว์กว่าที่เห็นขณะที่อยู่ในตึก ไม่ได้สวมแว่นตาเสียวน้ำด้านข้างนั้นยังมีเคาสมัยที่ยังเรียนมัธยมอยู่

“แล้วเรื่องที่ว่าเมื่อกี้ จะว่าไงครับ”

หลังจากที่เสียบกันไปพักใหญ่ ในที่สุดเทราคาโดะก็เอ่ยปากขึ้น

“ถ้าผมบอกว่าไม่จ่าย คุณจะทำยังไงครับ”

“ผมก็แค่โทร. ไปหาดำรวจเท่านั้นเอง”

“แล้วที่คุณกำลังทำอยู่มันคือการทุกริชก ไม่เรียกว่าอาชญากรรมหรอกครับ”

“ผมไม่มีอะไรจะเสีย อย่างมากก็แค่ถูกตำรวจจับ”

วันนี้เป็นอาทิตย์ จึงมีคนค่อนข้างมาก ผู้คนหลากหลายต่างประเภทเดินสวนกันไปมาอยู่รอบข้าง แน่นอนว่าภาพของเราสองคนก็ดูราวกับคนรู้จัก

ธรรมดาๆ ที่กำลังยืนคุยกันอยู่ตามปกติเท่านั้น

“นี่ ผมเองไม่ได้อยากจะทำลายชีวิตคุณหรอกนะครับ เห็นอย่างนี้ ก็เถอะ ตอนนี้นะเงินทองมันชักจะผืดๆ เลยอยากจะขอให้ช่วยเรื่องเงินๆ ทองๆ ให้คล่องตัวหน่อยแตกต่างกับการรักษาความลับเท่านั้นแหละ คิดเสียว่า จ่ายเงินค่าจ้างบอดี้การ์ดให้ช่วยปกป้องชีวิตจากการคุกคาม ผมก็ว่าเป็น ความสัมพันธ์ที่ไม่เลวใช่ไหมล่ะครับ”

แต่ความสัมพันธ์ลักษณะนี้นั้นจะยืนยาวได้แค่ไหนกัน

เพราะจะว่าไปแล้ว ตัวบอดี้การ์ดนั่นแหละคือความคุกคามเสียเอง

“ช่วยรอ...สักนิดได้ไหมครับ”

ตอนนั้นเอง ก็เห็นยายผู้หญิงคนนั้นกำลังออกจากลิฟต์ของตึกพอดิพอเห็นเราเข้าก็ชะงัก แต่ดูท่าทางเหมือนหล่อนจะมีธุระบางอย่างกับเทราคาโดะ เราเลยปรึกษากันสั้นๆ ว่าจะตัดสินใจพบกันในอีกหนึ่งสัปดาห์ให้หลัง

“สัปดาห์หน้าก็จะมีพิธีสมณานาในวันอาทิตย์ในอีกที่ครับ แอวซิมบาซี”

เทราคาโดะ โทะรุล้วงมือลงไปควานในกระเป๋า แล้วหยิบสมุดบันทึกออกมา จากนั้นก็ใช้ปากกาถูกลิ้นเขียนที่อยู่ของสถานที่จัดงานให้ จากนั้นก็ฉีกกระดาษหน้านั้นส่งให้ผม

“เป็นตึกแบบเดียวกับที่นี่ ที่จัดงานอยู่ชั้นห้าครับ ชั้นหกที่เหนือขึ้นไปอีกชั้นเป็นออฟฟิศของผู้ดูแลตึก แต่วันอาทิตย์เขาหยุด ไม่มีใครอยู่”

“แล้ว...?”

“ถ้าใช้ห้องน้ำชั้นหกก็ไม่มีใครเข้าไป เจอกันสองคนได้”

ดูเหมือนจะเลือกสถานที่ที่ปลอดภัยปลอดภัยตาคน แต่เหมือนนี่สลับชอบคุยในห้องน้ำหรือเปล่าเนี่ย

“สัมมนาจะจบตอนสี่โมงเย็น เจอกันหลังจากนั้นนะครับ”

ผมพยักหน้านิดๆ เทราคาโตะ โทรุหันเฉพาะใบหน้าไปยังหญิงสาว ที่อยู่ในโรงลิฟต์ ยกมือข้างหนึ่งขึ้นเหมือนจะขอโทษขอโพยที่ให้รอ ท่าที่ รวากับไม่มีอะไรเกิดขึ้นนั้นก็เรียกว่าชวนให้ทงอยู่ไม่น้อย

“ขอล้านเยน เป็นเงินสดนะครับ”

“เข้าใจแล้วครับ”

หลังจากต่างฝ่ายต่างคุยกันด้วยเสียงเบาๆ เทราคาโตะก็ย้อนกลับ เข้าอาคารไป ขณะกำลังจะเข้าไปยังโรงลิฟต์ เขาเหลียวกลับมาระยะสั้นๆ แต่ใบหน้านั้นเฉยเมย - ไม่สิ ดูเหมือนจะไม่มีความรู้สึกที่ควรจะเรียกว่า ความเฉยเมยเสียด้วยซ้ำ - จนไม่คิดว่าจะเป็นใบหน้าของคนที่ยังมีชีวิตอยู่ สองตาที่ว่างเปล่านั้นดูราวกับรูสองรูที่อยู่บนประตูปานเลื่อน แต่ผมอดรู้สึก ไม่ได้ว่าลึกๆ ลงไปในนั้นมันมีบางสิ่งซ่อนอยู่ ความรู้สึกเหมือนได้เห็นอะไร ที่ไม่สมควรจะเห็นเข้าแล้ว ทำให้ผมเบือนหน้าหนีอย่างลึ้มตัว แต่ก็ยากจะ ลืมสีหน้านั้นได้ง่ายๆ แม้กระทั่งตอนที่พุบหน้าแหกปากใส่หมอนอยู่เมื่อตะกี้ ภาพใบหน้านั้นก็ยังลอยอยู่ในหัวตลอดเวลา

นั่นกระมัง คือตัวตนที่แท้จริงของเขา -

ไม่ว่าจะเป็นสิ่งใดก็ตามในโลกนี้ ล้วนแต่มีด้านหน้าและด้านหลัง และโดยทั่วไปมันก็มักจะแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของคดี ฆาตกรรม ธนบัตร เหรียญ หรือผู้คน จะว่าไปแล้ว สมัยที่ผมยังเด็ก เคยถูก เพื่อนที่เป็นหัวใจของแก๊งเด็กทำพนันไฮนหัวโยนก้อยกัน โดยให้อาเหรียญ ร้อยเยนที่อยู่ในกระเป๋ามาโยน ถ้าออกหัว เหรียญนั้นก็เป็นของเขา ถ้าออก ก้อย เขาก็จะให้ผมร้อยเยน ผมก็รับคำท้า ล้วงเหรียญร้อยเยนขึ้นมาโยน แต่ด้วยความที่ห่วยเรื่องกีฬา ก็เลยรับเหรียญไว้ไม่ทัน เหรียญนั้นหล่นกลิ้ง ลงไปบนดินในสวนสาธารณะ สุดท้ายก็ลึ้มลง ด้านที่พลิกอยู่ข้างบนเป็น

ด้านที่มีตัวหนังสือ “100” โตะๆ อยู่ เจ้านั่นก็ร้องอย่างดีใจว่า ชนะแล้วๆ แล้วก็หยิบเหรียญร้อยเยนนั่นไป ผมก็ได้แต่จ้องที่แพ้ กว่าจะรู้ว่าด้านที่เรียกว่าหัวของเงินเหรียญนั้นคือด้านที่พิมพ์ภาพเอาไว้ต่างหาก ก็ตอนที่ขึ้นชั้นมัธยมต้น ซึ่งถึงจะรู้ก็สายไปเสียแล้ว

4

และอีกหนึ่งสัปดาห์ให้หลัง

ผมก็มาคลานสี่ขาอยู่บนเบาะปูนอน ยังแหกปากคำรามลั่นอยู่

หมอนที่ผมเอานำอัดลงไปไม่รู้ว่ากีروبแล้ว เปรอะน้ำลายจนเปลี่ยนสีตรงตำแหน่งนั้น ผมเล็งจุดที่เปลี่ยนสีไปแล้วกระแทกหน้าลงไปอีกครั้ง กัดหมอนเต็มแรง เหวี่ยงสะบัดซ้ายขวา แล้วปล่อยให้มันลอยละลื้อไปทางด้านข้าง ปลิวไปปะทะกับผนังห้องอย่างแรงก่อนที่จะหล่นลงมาที่พื้น จะว่าไปแล้วอาทิตย์ก่อนผมก็ทำแบบเดียวกันนี้ แต่ในความเป็นจริงแล้ว มันมีจุดแตกต่างใหญ่อยู่ข้อหนึ่ง

ในมือขวาของผม กำเงินสดล้านเยนเป็นพอนๆ อยู่

กำไว้ลวกๆ ไม่ไ่แข็งไ่ชของ ไม่ไ่ใส่กระเป๋าเงินอะไรทั้งนั้น

แต่จะว่าไปแล้ว ก็ไม่รู้เหมือนกันว่ามีกระเป๋าตังค์ที่ใหญ่พอจะยัดธนบัตรทั้งล้านเยนลงไปได้หรือเปล่า

คลานสี่ขาอยู่บนเบาะรองนอน ไ่แรงเกาะลงไปอย่างเต็มที่ ขึ้นไม่ทำแบบนั้น เผลอๆ จะกระโดดขึ้นไปหาเพดานห้อง แหกปากร้องไว้กว่ากกลางอากาศ ต่อด้วยเดินร่ำทำทางพิลึกพิลั่นไม่มีความหมาย จนกระทั่งถึงสัปดาห์ที่แล้ว ผมก็คงยังจินตนาการไม่ออกว่าวันเวลาแบบนี้จะมาถึง

ตอนนี้แหละชีวิตของผมจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างมากมาย ความหงุดหงิดที่ต้องเบียดผุ่ชนในสวนสาธารณะอุเอโนะ ดูเหมือนจะกลายเป็นความหลังที่ไกลแสนไกล ในระดับเดียวกับสมัยประถมที่เดินกลับบ้านคนเดียวหลังเลิกเรียน เดินไปพลางเตะถุงใส่ชุดกีฬาไปพลาง เงินล้านเยนนีจะทำอะไรได้บ้างนะ ไม่ว่าจะไรก็ได้ อย่างน้อยๆ ก็ทุกๆ เรื่องที่ตัวเองซึ่งอยู่แบบกระเป๋ยดกระเสียมราตตลอดจะจินตนาการถึงได้

“ขอเงินสด ล้านเยนนะครับ”

และคนอย่างผม ที่กำเงินสดก้อนนั้นแน่นอยู่ในอุ้งมือ ตัวเองก็คลานสี่ขาอยู่แบบนี้บนฟูกปูนอน คนที่เป็นอาชญากรผู้นำสงสารแบบที่ อยู่ในหนังสือหรือละครทีวี - ซึ่งก็คือหากเป็นคนร้ายที่แท้จริงแล้วมีจิตใจบริสุทธิ์ผุดผ่องแต่พลาดพลั้งก่ออาชญากรรมลงไปโดยไม่เจตนาละก็ ยังมีหนทางช่วยได้บ้าง แต่คนอย่างผมนั้นมาเป็นอาชญากรเพราะบิดเบี้ยวตั้งแต่รากเหง้า จึงเกินกว่าจะช่วยได้ ซึ่งเรื่องนี้ผมก็รู้อยู่แก่ใจ แต่ทั้งๆ ที่รู้มันก็ส่ายเกินไป

จ้องมองหมอนที่กลิ้งอยู่ที่มุมห้อง นึกวาดภาพอนาคต อันดับแรกก็คือล้านเยนนี ต่อไปจะเท่าไรหรือนะ จะว่าไปแล้วนี่ก็เพิ่งเป็นครั้งแรกที่ทำแบบนี้ก็เลยยังนึกไม่ออก แต่ไม่ว่าจะอย่างไรจะต้องไม่ลดราคาให้เด็ดขาด นี่ต้องเป็นทฤษฎีทั่วไปของการทุกรรชกแบบนี้อย่างแน่นอน แล้วควรจะเรียกล้านเยนเท่าๆ กับครั้งนี้ หรือว่าจะเพิ่มเป็นสองล้าน หรือว่าจะเรียกสามล้านดี ผมยกเงินที่ถืออยู่ขึ้นมาตรวจหน้า จ้องมองเขม็ง ตระหนักได้ว่ามีบางสิ่งที่ดีคล้ายๆ กับของเหลวข้นสีดำกำลังแผ่ขยายขึ้นมาในท้อง แทรกซึมไปทั่วทุกซอกทุกมุมของตับไตไส้พุงขณะที่ทวีความเข้มข้นของสีขึ้นเรื่อยๆ จนรู้สึกว่ในที่สุดทุกส่วนภายในร่างกายจะถูกย้อมกลายเป็นสีดำทะมึนไปจนหมดสิ้น

สองวันหลังจากนั้น ตำรวจสายสืบก็มาที่บ้าน พาผมไปยังโรงพัก

5

“ແหม ພໍ່ຂໍຮູ້ເລື່ອງອະໄກເລີຍຈິງໆ ນະ ຄຣັບ”

ພໍ່ນັ່ງໝາຍໂຕະໃນຫ້ອງສອບສວນ ປະຈຸຈັນນ້ຳຢູ່ກັບຕຳຣວຈຸຍໄຮຣາ ນ້ຳຕາລະມ້າຍຄ້າຍກັບນາຍຕຳຣວຈຸທີ່ເຄຍມາສອບປາກຄຳພໍ່ທີ່ຣຳນຊັກຜ້າ ຍອດເຮືຍຢູ່ເມື່ອ 25 ປີກ່ອນ ເມື່ອນັ້ນກັບເອາຂອງແຂ່ງແຂ້ງມາແຂ່ງນ້ຳຣ້ອນໃຫ້ຄົນຕົວມາໃຫ້ເຫັນກັນຕໍ່ອ່ານ

“ແຕ່ວ່າທາງເຣານະໄດ້ຟັງເລື່ອງມາພໍດີແລ້ວນະ ຄຣັບ ເລື່ອງຄວາມສັມພັນທ໌ຂອງທຸກກັບທຸກເຣາຄາໂຕະນະ”

“ກັບອອກແລ້ວໄດ້ ຄຣັບ ວ່າພໍ່ແທ້ຈິງຈະບໍ່ຮູ້ຈັກຄົນຄົນນັ້ນ ທຸກເຣາຄາໂຕະເມື່ອວັນອາທິຕ໌ຂອງສັປດາກ່ອນນັ້ນເຮອ ຄຣັບ ພໍ່ກໍ່ແຕ່ໄປຣ່ຽມສັມມານາທີ່ຄົນຄົນນັ້ນເຂາຈັດ ແຕ່ວ່າເກີດຄວາມຮູ້ສຶກວ່າບໍ່ນຳເຂົ້າເຄືອ ກໍ່ເລີຍຊິກລັບອອກມາກ່ອນຄວາມສັມພັນທ໌ກັບພໍ່ນັ້ນເຮອ ເອ ເລື່ອງຍັງຈິງ ໄດ້ມັນເປັນຄົນພຸດກັນ ຄຣັບ”

“ຜູ້ເຮົາທີ່ຮູ້ເຮົາທີ່ເປັນພິຣ໌ກໃນການສັມມານາທີ່ທຸກເຮົາຈະພຸດເຮົາໄດ້”

ມີຄວາມຮູ້ສຶກເມື່ອນັ້ນກັບກຳລັງເລີ່ນໄຟນກະຈອກ ພໍ່ທີ່ເຮົາຈະເລີ່ມຈັ່ງໄຟແບບຈິງໆ ບໍ່ຮູ້ເຮົາຮູ້ໄດ້ ຈິງໆ ກໍ່ຖືກຄົນໃນວງປະກາດຣິຣ໌ຈິ (ເກັບໄຟຈະຄຣບ) ດ້ວຍເສີຍສັນນ້ຳໄຫວຍັງໄດ້ຍັງຈິງ

“ດູເຮົາເຮົາຈະມີຄວາມສັມພັນທ໌ເປັນກຣາຣາລັບຂອງຜູ້ເສີຍໄຮຣາ ແລະ ກໍ່ໄດ້ຟັງເລື່ອງທັງໝົດຈາກເຈົ້າຕົວແລ້ວ”

“ທັງໝົດ...ໝາຍຄວາມວ່າ?”

ลองถามหยั่งเชิงดู แล้วอีกฝ่ายก็ตอบมาตามที่คาดเอาไว้

“ทั้งหมดเลยละครับ ทั้งเรื่องพฤติกรรมชู้กรรชกในครั้งนี้ ทั้งเรื่องคดีเมื่อ 25 ปีก่อน”

“ยังจะตะแบงอีกหรือครับ” ตำรวจชราเลิกคิ้วหนาๆ

“ผมบอกว่าไม่รู้ก็ไม่รู้สิครับ”

พอตอบไปเช่นนั้น นายตำรวจก็เฝ้าปาก เอียงคอในมุมที่แทบจะเรียกว่าตะแคงหัว หลังจากที่ยังหน้าผมอยู่ในลักษณะนั้นอยู่ชั่วครู่ ก็เอียงขึ้นอย่างนุ่มนวลเหมือนกับจะตั้งหลักใหม่ ชะโงกหน้าเข้ามาใกล้ๆ ด้วยท่าที่เหมือนจะบอกไว้ว่า สารภาพเสียดีๆ เกะนะ แล้วหน้าจะได้เป็นเบา

“คุณสี่ซีก...เมื่อสองวันก่อน ตอนบ่ายวันอาทิตย์ คุณทำอะไรอยู่ที่ไหนครับ”

วันที่ผมกำปึกธนบัตรล้านเยน คลานสี่ขาแหกปากให้ลั่นอยู่สินะ

“ก็บอกแล้วไงครับ ว่าผมอยู่บ้านคนเดียวตลอด”

ผมตอบโกหกไปอีกครั้ง ไม่ต่างจากแมลงที่ถูกตะปบจับไว้ได้ กำลังขยับขาดิ้นกระแด่วๆ อยากรู้ความหมายพยายามจะหลบหนี

ในวันนั้น หลังจากที่ผมแหกปากจนสะใจ ก็ชุกปึกธนบัตรไว้ใต้เบาะรองนอน ออกไปที่หน้าบ้าน เดินผ่านถนนที่อบอ้าว มีเมฆลอยต่ำปกคลุมมุงหน้าไปยังสถานี ทั้งสี่หน้าทั้งกลิ่นอายของผู้คนที่สวนไปมาดูจะพราวเลื่อนไปหมด ไม่รู้ว่าทำไมลานสายตาจึงได้ส่ายไปมาทั้งซ้ายขวาล่าง เหมือนกับขาทั้งสองข้างอ่อนนวยบยาบเป็นเส้นอู้งดถูกลกไปแล้ว รอบข้างค่อยๆ มีดสลับลงเรื่อยๆ เมฆห้อยย้อยคล้อยต่ำเสียจนราวกับจะปกคลุมหมู่อาคารระหว่างทางฝนก็ตกปรอยๆ ลงมา ผมแหวะร้านสะดวงซื้อ ซื้อร่มสีดำ แต่ก็

ไม่ได้ออกจากร้านมาทันที เดินตุ๋นตุ๋นอยู่หน้าร้าน แล้วก็แอบจกมิด ทำครวที่อยู่นบนชั้นขายของสดลงในกระเป๋านៃของเสื้อนอน

“อ้อ จะบอกว่าคุณไม่ได้ไปชิมบาชิมาสินะ”

เทรคาโดะ โทรุ ถูกพบเป็นศพถูกแทงเสียชีวิตในเย็นวันนั้นเอง เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยที่ขึ้นตรวจตึกไปพบเป็นศพนอนตัวแข็งทื่อ อยู่ในห้องน้ำบนอาคารที่ชิมบาชิ

“ไม่ได้ไปครับ”

อยากจะตั้งปลั๊กออกเดี๋ยวนี้เลย แคนเซลให้หมดทุกอย่าง ในวันนั้น หลังจากที่ผมแทงเทรคาโดะ โทรุในห้องน้ำ ก็เก็บมิดทำครวมาแล้ว ตอนเข้าออกอาคารก็ระวังหลบกล้องวงจรปิด แต่กลับกลายเป็นว่าหญิงสาวที่ทำหน้าที่พิธีกรงานสัมมนาได้ฟังเรื่องทั้งหมดจากเทรคาโดะแล้ว แถมยังได้ฟังเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างผมกับเขา ทั้งเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อ 25 ปีก่อน รวมถึงเรื่องชู้กรรโชกในครั้งนี้ด้วย

นายตำรวจขจรลูปคางของตัวเอง ทำท่าเหมือนกับกำลังเหม่อมองไปไกลแสนไกล

“แต่ว่า นึกไม่ถึงเลยนะ ว่าอดีตครูจะทำกับอดีตรักศิษย์ของตัวเอง ได้ลงคอ...”

<https://www.booktime.co.th/>

บทความ/คำของคน

แนะนำนักเขียน

มิจิโอะ ชุสุเกะ (Michio Shusuke) เป็นนักเขียนนิยายสืบสวนชาวญี่ปุ่น เกิดเมื่อวันที่ 19 พฤษภาคม 1975 ที่เมืองอะชิยะ จังหวัดเฮียวโงะ ประเทศญี่ปุ่น เขาจบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยทามางาวะ (Tamagawa University) และเริ่มต้นเส้นทางการเขียนนิยายในปี 2004 ด้วยผลงานเดบิวต์ “背之眼” (Se no Me) ซึ่งได้รับรางวัลพิเศษจากการประกวดนิยายสืบสวนและสยองขวัญ

นอกจากนิยายสืบสวนแล้ว มิจิโอะ ชุสุเกะ ยังมีผลงานบางส่วนถูกดัดแปลงเป็นภาพยนตร์ ละคร และมังงะ เช่น ภาพยนตร์เรื่อง “乌鸦の拇指” (Karasu no Oyayubi) และ มังงะเรื่อง “背之眼” (Se no Me) ซึ่งตอกย้ำความสำเร็จของเขาในหลากหลายสื่อ และยังมีผลงานที่ได้รับการแปลเป็นภาษาไทยแล้ว เช่น “ฤดูร้อนซ่อนเงา” และ “ภาพหลอกตา” ด้วยเอกลักษณ์ในงานเขียนที่สร้างบรรยากาศลึกลับและชวนติดตาม มิจิโอะ ชุสุเกะ ยังคงเป็นนักเขียนที่มีชื่อเสียงในระดับสากล

มิจิโอะ ชุสุเกะ ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางในวงการวรรณกรรมญี่ปุ่น ด้วยผลงานที่ผสมผสานความลึกลับและจิตวิทยาได้อย่างลงตัว เช่น

ปี 2007 คิวรางวัล Honkaku Mystery Award

จากผลงาน “影子 / シャドウ” (Kageko / Shadow)

ปี 2011 คิวรางวัล Naoki Prize

จากผลงาน “月亮与螃蟹” (Tsuki to Kani)

ปี 2012 คิวรางวัล Mystery Writers of Japan Award

จากผลงาน “光媒の花” (Hikari Mei no Hana)

แนะนำนักแปล

ทายาทครูใหญ่โรงเรียนประถมลูกทุ่ง และยังเป็นนักกลอนท้องถิ่นฝีมือดี จึงได้รับสายเลือดนักเลงภาษาไทยมาเข้มข้น พร้อมทั้งได้รับ DNA นักอ่านชนิดเข้าเส้น อ่านหนังสือได้ทุกแนว ไม่ว่าจะเป็นสารคดีไปจนถึงการ์ตูน อ่านหนังสือมาตลอดชีวิตและเป็นความสุขที่เสมือนรักแท้

ด้วยความเป็นคนพื้นถิ่นนักชู้ได้เลยพลอยสนใจเสน่ห์ของภาษาถิ่นอื่นๆ ไปด้วย (พบว่าศัพท์และสำนวนภาษาอีสานเหมาะที่จะเอามาใช้ยิ่งมุกแปลการ์ตูนแก้ก)

เป็นหนุ่มสายศิลป์ฝรั่งเศสในระดับมัธยม จบการศึกษาระดับมหาวิทยาลัยด้วยวิชาเอกภาษาอังกฤษ วิชาโทภาษาศาสตร์ ทำงานอยู่พักหนึ่งก็เหินฟ้าไปญี่ปุ่น 3 ปี และได้ภาษาซากุระกลับมา และเริ่มทำงานในตำแหน่งนักเขียน-นักแปล ในกอง บ.ก.การ์ตูนอังกฤษ บริษัท เนชั่น เอ็ดดูเทนเมนท์ จำกัด ก่อนจะโอนย้ายไปเป็นผู้ช่วย บ.ก.แผนกการ์ตูนญี่ปุ่น บริษัทเดียวกันภายหลัง ทำงานมาร่วม 20 ปีด้วยความเพลิดเพลินจนเลื่อนตำแหน่งเป็น บ.ก.นิตยสารรายสัปดาห์และ บ.ก.อาวุโส ตามลำดับ ถึงจะมีงานอื่นมาให้ผืนถึงแต่พบว่างานหนังสือมีเสน่ห์กว่ากันเยอะ เมื่อโอกาสลงตัวจึงย้ายตัวเองมานั่งเก้าอี้นักแปลอิสระ ทำงานแปลที่ตัวเองรักอย่างเต็มหัวใจ

ผลงานส่วนใหญ่เป็นการ์ตูนเรื่องต่างๆ ที่ลงในนิตยสารการ์ตูน BOOM ทุกแนว ไม่ว่าจะเป็นซีเรียส โรแมนติก ผจญภัย หรือแนวการ์ตูนแก้ก ผลงานที่แฟนๆ การ์ตูนหลายๆ คนยังพอจดจำกันได้ เช่น ลัคกี้แมน, ฮาเรลuya BOY, แก้วใจโก่พันธุ์สวย, Hunter x Hunter, Death Note, Bleach เทพมรณะ, Naruto ฯลฯ นอกจากนั้นก็มีผลงานภาษาอังกฤษโดยร่วมกับบริษัท EA Thailand ในทีม Localize เกมต่างๆ อย่าง Sim City, The Sims, Harry Potter ฯลฯ เป็นภาษาไทย

เริ่มจับนิยายภาษาญี่ปุ่นเรื่องแรกโดยไปช่วยแผนก Nation Book
ปรับคำแปลของนักแปลนิยายช่วงที่ยังสวมเสื้อ บ.ก.การ์ตูน และโดนจับให้
เป็นนักแปลเอาดีอื่นๆ ผลงานนิยายเรื่องแรก คือ ปริศนาตลาดนัดราตรี และ
หลังจากนั้นก็มีย่านแปลนิยายตามมาอีกหลายเรื่อง อาทิ ฆาตกรรม
คืนฝนดาวตก, หลอนพยาบาท, ปิเอโร่ พันธุกรรมอำพราง, DARK เยื่อใย
อำมหิต, แมงกะพรุนไม่เป็นน้ำแข็ง ฯลฯ

สองหลักยึดมั่นในใจ ด้วยความเป็นนักอ่านทั้งนิยายไทยและนิยาย
เทศ จึงสังเกตเห็นวาระหว่างนิยายไทยแท้ๆ กับนิยายแปล มีช่องว่างทาง
ภาษาและอารมณ์ค่อนข้างเยอะ ในการทำงานแปลจึงยึดเอาผู้อ่านเป็นหลัก
โดยเน้นเลือกสรรใช้คำและรูปแบบประโยคเพื่อดึงอารมณ์ของตัวละคร
และอารมณ์ของฉากออกมาให้ได้ถึงแก่นมากที่สุด เพื่อดึงเอาอารมณ์ที่
หล่นหายไปในช่วงการข้ามกำแพงภาษาออกมาให้ครบถ้วน ทั้งนี้เนื้อหา
และอารมณ์ตามที่ควรจะเป็นตามเจตนารมณ์ของผู้เขียน มากกว่าจะ
เป็นการแปลแบบเคารพประโยคของผู้เขียนแบบตรงตัวคำต่อคำ และ
ยึดสไตลน์เป็นหลักในการแปลงานทุกชนิด

หลักสำคัญอีกอย่างที่ยึดถือมาตลอดในการทำงานก็คือทุ่มเทให้
เต็มร้อยกับงานแปลทุกชิ้น ไม่ว่าจะเป็งานประเภทใด...หากผู้อ่าน
สนุกสนานได้อารมณ์อย่างเต็มเปี่ยมจากฉบับแปลอย่างที่เราควรจะเป็น ก็
ถือว่าเป็นความสำเร็จอย่างยิ่งและความยินดีอย่างที่สุดในหัวใจของ
ผู้แปลแล้ว

อิศเรศ ทองปัสเณว์

เสียงสืบทาย きこえる

มิจิโอะ ชูสุเกะ เขียน
อิศเรศ ทองปัสโนว์ แปล

Kikoeru © 2023 Shusuke Michio. All rights reserved.

First published in Japan in 2023 by Kodansha Ltd., Tokyo.

Publication rights for this Thai edition arranged through Kodansha Ltd., Tokyo.

พิมพ์ครั้งที่ 1 กุมภาพันธ์ 2568

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไต้ฟกุ

ISBN 978-616-14-0626-4

ชูสุเกะ, มิจิโอะ.

เสียงสืบทาย.- กรุงเทพฯ : บ็อค ไทม์, 2568.

248 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. อิศเรศ ทองปัสโนว์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0626-4

เจ้าสำนักไต้ฟกุ

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการต้นฉบับแปล

บรรณาธิการเล่ม

แบบปก/เนื้อหาใน

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายบริหารงานพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

อลีน เฉลิมชัยกิจ

ลัลลิตรา วรสุมาวงศ์ นิเวชะระ

วรุฒม์ ทองเชื้อ

จิตรัตน์ ศิริเมือง

ภูสุรี ภูมิภัก

ยุพา แจ่มสุข

อัศคนันท์ ชุมนุ้ม

มนัญชยา ศิริวงษ์

สุรินทร์ บุระณา

บริษัท บ็อค ไทม์ จำกัด

214 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38 ถนนพระราม 2

แขวงบางมด เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150

โทรศัพท์: 0 2415 2621 0 2415 6507

พิมพ์โดย
กรุณาณอบสายตาบรรณ
www.greenread.com

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

‘เสียง’ คือกฎใจทุกปริศนา
‘ฟัง’ แล้วตกตะลึงขนลุก

นวัตกรรมชั้นเลิศแห่งวงการนิยายสืบสวนญี่ปุ่น
สแกน QR Code ในแต่ละเรื่องเพื่อฟังเสียงปริศนา
เพราะคุณเท่านั้นที่จะ “ได้ยิน” ความจริงที่ซ่อนเร้น!

เสียง x นิยายสืบสวน

5 เรื่องสั้น เปิดประสบการณ์ไขปริศนารูปแบบใหม่ สุดเซอร์ไพรส์!

- *เสียงกระซิบ* ปริศนาที่เด็กสาวผู้เสียชีวิตทิ้งไว้ในเพลงบัลลาด
 - บทสนทนาลับ อดีตของชายสองคนที่ไม่อาจเปิดเผย
- *เทพศาสเซต* จุดเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ที่พบในวิทยุเทพจากโรงเก็บของเก่า
- *เสียงดักฟัง* เรื่องราวปัญหาครอบครัวจากห้องนอนของเด็กสาวผู้อยากเป็นอิสระ
- *เสียงบันทึก* หลักฐานชิ้นสุดท้ายที่ผู้ตายได้ฝากไว้กับเพื่อนสนิท

‘หู’ จะเปิดมิติและเพิ่มรสชาติให้อ่านนวนิยายยิ่งขึ้น
มากกว่าที่จะอยู่ในหน้ากระดาษเพียงอย่างเดียว